

Rose

巫哲 อุจ๋อง เขียน
fangfei แปล
ing_kiko วาด

双城

อยู่กัน
เข้านะ!

狼行成双

Rose

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่

狼行成双

1

巫哲 อู๋เจ้อ

เขียน

fangfei

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมาป่าอยู่กันเป็นคู่ 1

狼行成双

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《狼行成双》(Lang Xing Cheng Shuang) Author © 巫哲 (Wu Zhe)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8045-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนต์มนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศา สุอุทัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีน แซกกลีน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลิ่นแต่

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร วรรณวี วจนา เทียนแดง

ในสนามกีฬา ลมกระโชกแรง พัดเม็ดทรายและเศษหญ้าเล็ก ๆ
ปลิวว่อนกระหนาบตัวคนไปหมด

เปียนหนานดึงหมวกลงจนปิดถึงจมูก คอเสื้อก็ตั้งขึ้นจนถึงศีรษะ
แต่ไม่วายโดนพัดจนแทบจะล้มตามิขึ้น แม้กระทั่งในปากยังสัมผัสได้ถึง
เม็ดทรายที่เสียดสีกับฟัน

“แม่งวันนี้...ฝุ่นควันอีกแล้ว!” วันเพยที่อยู่ด้านหลังถูยไล่พื้นพลา
งหอบดำ

“ฝุ่นควันบ้านนายสิ นี่มันพายุทราย” เปียนหนานจี้ปาก “PM2.5
เต็มท้องฟ้านะเห็นไหม ตักน้ำแบ่งใส่ไปหน่อยก็เป็นซุ๊ปเสฉวนแล้ว”

“แม่ง ทำไมไ้พวกโง่ห้องวอลเลย์บอลไมโดนวิ่งลงโทชะ!” วันเพย
หันไปมองสองสามคนที่นั่งยอง ๆ ดูเรื่องสนุกอยู่ข้างสนาม

“เพราะไอ้โง่พวกนั้นป็นกำแพงแล้วไมโดนจับได้ไงละ” เปียนหนาน
หมุนตัววิ่งกลับไปสองสามก้าว ก่อนยื่นมือไปตบหัววันเพย “นายนะอย่างกับ
คุณยายรัตเท้า แคป็นกำแพงเอง สองร้อยปีผ่านไปแล้วยังข้ามไมได้ เรา
สองคนยังสู้ไอ้พวกโง่ไมได้เลย”

“แม่ง นั่นแค...บังเอิญ...โอเคไหม!” วันเพยไม่ยอมแพ้ หอบหายใจ
คิดจะพูดอีกสองประโยค พอเห็นร่างในชุดสีน้ำเงินเดินออกมาจากโรงยิมก็รีบ
ผลักเปียนหนานทันที “เหล่า¹ เจียง เหลาเจียง เหลาเจียงออกมาแล้ว...”

¹ ‘เหล่า’ ใช้หน้าหน้าชื่อคนที่มียายุมากกว่าหรือเท่า ๆ กันเพื่อแสดงความสนิทสนม
ในที่นี้ใช้คำว่า ‘เหล่า’ เพื่อให้ตรงกับกฎการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีน

เปียนหนานรีบหันหลังวิ่งต่อ สูดเม็ดทรายเข้าปอดอย่างตึงอกตั้งใจ
เหลาเจียงเป็นโค้ชห้องเทนนิสของพวกเขา เป็นโค้ชที่โหดร้ายที่สุดใน
โรงเรียนกีฬา โหดร้ายจนพวกเขาไม่กล้าแม้แต่จะตั้งฉายาให้เหลาเจียง
“เปียนหนานยังเหลืออีกสามโล!” เหลาเจียงเดินมาข้างลู่วิ่ง ตะโกนใส่
เปียนหนานที่กำลังจะวิ่งผ่านหน้าเขา

“เม่ง” พอเปียนหนานได้ยินประโยคนี้ก็แทบจะสะดุดล้มลงบนพื้น

“แล้วผมล่ะ” วันเพยโพล่งถามออกมา

“ถ้าเธอเต็มใจก็วิ่งเป็นเพื่อนเขา พวกเธอซื้อหนึ่งแถมหนึ่งไม่ใช่เหรอ”
เหลาเจียงพูดหน้านิ่ง

“แยกกัน...ก่อนเถอะ...” วันเพยหอบหนัก

“ไอ้คนไร้ประโยชน์” เปียนหนานซ้ำ

“ฉันเหนื่อยตายแล้ว...ใคร...จะนวด...ให้หน่อย”

วันเพยวิ่งรอบสุดท้ายเสร็จก็ไปนั่งหลบอยู่ข้าง ๆ ซาเหลาเจียง

เปียนหนานวิ่งสามกิโลเมตรที่เหลือต่อท่ามกลางเม็ดทราย รู้สึกได้ว่า
กล้ามเนื้อขากำลังตะโกนต่อว่าคุณยายรัดเท้าวันเพยอยู่ ถ้าไม่ใช่เพราะ
กางเกงของวันเพยโดนตะปูเกี่ยวตอนที่ปีนกำแพงออกไปเมื่อคืน พวกเขา
สองคนก็จะไม่โดนเหลาเจียงจับได้คาหน้าคาเขา

โดนลงโทษให้วิ่งห้ากิโลเมตรบวกสามกิโลเมตรไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
สำหรับเปียนหนาน แต่รูปแบบนี้ถ้าอยู่หลังฝึกซ้อมเสร็จ เหนื่อยจนลื่น
ไถลจะหลุดออกมาในตอนบ่ายแล้วละก็ ค่อนข้างโหดเหี้ยมเลยแหละ

เปียนหนานเพิ่มความเร็วจนวิ่งสามกิโลเมตรสุดท้ายเสร็จก็มายืนตรงหน้า
เหลาเจียง งอตัวท้าวเข้า “ครบหรือยังครับ”

“ตอนกลางคืนก็ป็นอีก ลู่วิ่งไป” เหลาเจียงมองเขาด้วยใบหน้าราบเรียบ
แล้วหันหลังเดินจากไป

กว่าจะกลับถึงห้องก็เป็นเวลากินข้าวแล้ว ไม่มีใครอยู่ในหอ เปียนหนานถอด
เสื้อผ้าบนตัวออก นอนแผ่บนเตียง ล้วงวันเพย “เร็ว นวดขาให้ฉันหน่อย”

วันเพยในเสื้อผ้าครบชุดพุงอยู่บนเตียงตัวเองไม่ขยับเขยื้อน

“ตายแล้วหรือไง” เปียนหนานหยิบหมอนโยนไปทางเขา

หมอนร่วงลงบนศีรษะวันเพย เขาถอนหายใจ “ใกล้จะตายแล้ว”

“ก่อนตายมานวดขาให้ฉันก่อน” เปียนหนานเอ่ย

“นายเหลือความทรงจำดี ๆ ให้คนใกล้ตายไม่ได้หรือไง” วันเพยลากเสียง แต่ยังคงพุดอยู่บนเตียง “เป็นผีจะได้ไม่อาฆาตนายไง...”

“ไร้ประโยชน์ ฉันจะมีนายไว้ทำไม” เปียนหนานถอนหายใจ กระโดดลงจากเตียง เดินไปข้างเตียงวันเพย ยกเท้าเหยียบลงบนกันขา “ฉันเหยียบให้นายไหม”

“โอ้ย...โอ้ย...สบาย...” วันเพยส่งเสียงครางอย่างโอเวอร์ “คุณชายช่วยขยับขึ้นหน่อยครับ เหยียบตรงเอวอีกสักสองที...”

มือถือในกระเป๋าเปียนหนานดั่งขึ้น เขาเอามือถือออกมา ย้ายเท้าขึ้นไปเหยียบบนเอววันเพย “จำบุญคุณของฉันได้หรือยัง”

“จำได้แล้ว ๆ สลักอยู่ในใจฉันไม่มีวันลืม...” วันเพยฮัมฮัมอย่างได้อารมณ์

ในมือถือมีข้อความหนึ่ง เบอร์โทรศัพท์ของคนส่งถูกบันทึกไว้ว่า ‘น้ำหลิน’ เธอคือภรรยาของพ่อ แม่เลี้ยงของเขา

เนื้อหาข้อความมีอยู่ไม่กี่คำ [อาทิตย์นี้กลับบ้านไหม]

เปียนหนานขมวดคิ้วพลาจตอบกลับอย่างรวดเร็ว [ไม่กลับบ้าน]

วันเพยตรงอยู่ใต้เท้าเขาไม่หยุด พุดอยู่ตลอดเวลา “พี่หนานของฉันนะนะ หน้าตาดี รูปร่างดี แล้วยังเหยียบหลังเป็นอีก...นิสัย...นิสัยนะเธอ...ค่อนข้างใจเย็นกับสาวสวย นายว่าทำไมนาย...”

เปียนหนานหยุดขยับ เลิกคิ้วขึ้น “ฉันทำไม”

“ไม่ทำไม เอ้ย อย่าหยุดสิ” วันเพยเอื้อมมือมาลูบขาเขาสองสามที “เหยียบต่อ”

“ฉันแหม่งทำไมล่ะ!” เปียนหนานเหยียบเอววันเพยเข้าให้

“โอ้ย!” วันเพยกุมเอวหันมาตะคอกใส่เขา “ทำอะไรเนีย! ฉันแค่จะบอกว่าทำไมนายจีบไม่ติด...”

“จีบไม่ติดบ้านป้านายสิ!” เปียนหนานเตะกันเขาไปที่หนึ่ง เขารู้อยู่แล้ว

ว่าวันเพยจะพูดถึงจางเสี่ยวหรง

“โอ๊ย...” วันเพยร้องขึ้นอีก เลิกนอนเป็นอัมพาตทันที กุมเป้ากิ้งไปมาบนเตียงอย่างรวดเร็ว “แม่่ง นายเหยียบจนแตกแล้ว!”

“ไชนายอยู่บนกันหรือไง” เปียนหนานไม่สนใจเขา เปิดตู้หยิบเสื้อผ้าออกมาพาดไว้บนไหล่เตรียมไปอาบน้ำ คิดไปคิดมาก็พูดขึ้นอีก “เป็นริดสีดวงทวารหรือเปล่า...”

“ริดสีดวงน้องสาวนายสิ! นายลองนอนให้ฉันเหยียบดูบ้างไหมล่ะ!” วันเพยกระโดดลงจากเตียง โถมตัวเข้ามาจะฉุดเปียนหนาน

“โอเค ๆ ๆ ฉันผิดไปแล้ว” เปียนหนานเปิดประตูห้องวิ่งออกไป “รู้แล้วว่ของนายเป็นไชนกกระจอกเทศ”

“ไปไกล ๆ เลย! ไชนกพิราบแม่งก็เหยียบโดนได้เหมือนกัน!” วันเพยเกาะประตูตะโกน “รอดด้วย ฉันก็จะอาบน้ำ!”

เปียนหนานหันไปมองเขาทีหนึ่ง มือเท้าเอว หยิบเสื้อผ้ามาสะบัด พลังวังสะตึดสะตึงสองสามก้าว “นายตามมาสิ ตามฉันมาสิ...”

ประตูห้องข้าง ๆ เปิดออก หวังปั๋วถือกล่องข้าวเดินออกมาพาลงกินไปด้วย พอเห็นเขาก็ถึงกับสอ่ลัก “เซี่ย เฟิงจะข้ามปี้ก็เปลือยท่อนบน ไม่หนาวหรือ วันนี่วิ่งไปยี่สิบโลยังคึกคักได้ขนาดนี้!”

“วิ่งอีกยี่สิบโลฉันก็ยังไปเดินสตรีตแดนซ์บ้าน ๆ ในลานกว้างได้” เปียนหนานบีเนื้อในกล่องข้าวของเขาเข้าปาก หันไปตะโกนใส่วันเพย “เร็ว ๆ หน่อย! แย่งขี้ยังแย่งอันร้อน ๆ ไม่ได้เลย!”

วันเพยถือเสื้อผ้าพาลงวังมา แล้วก็หยิบผักกวางตุ้งจากกล่องข้าว หวังปั๋ว “ปั๋วปั๋ว นายกินขี้หรือ”

หวังปั๋วปิดฝากล่องข้าว “จะไม่จับไข้ไหม!”

ห้องอาบน้ำไม่มีคนแล้ว เปียนหนานเสียบบัตรอาบน้ำ ถอดเสื้อผ้าตัวเองจนหมด ยืนงยหน้ารับน้ำอยู่ใต้ฝักบัว

น้ำร้อนโอบล้อมร่างกายอันปวดร้าว ความรู้สึกสบายถือได้ว่าเพลิด-เพลิน เขาเฝยหน้าอาบน้ำอยู่นานถึงจะหลับตาลำหาเจลอาบน้ำ

เพิ่งจะยื่นมือออกไป วันเพยก็ส่งขวดเจลอาบน้ำให้เขาจากอีกทาง
 “เชี่ย เอาใจใส่ขนาดนี้เลย!” เขาสีมตาข้างหนึ่งมองวันเพย “ว่ามา
 บัตรอาบนํ้านายเงินหมดอีกแล้วใช่ไหม”

“เปล่าสักหน่อย!” วันเพยจีปาก หยุดครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจ “แต่ก็
 ใกล้จะหมดแล้ว...”

“ก็ไปเติมสิ!” เปียนหนานไปยืนดูเจลอาบนํ้าอยู่อีกฝั่ง ให้วันเพยใช้
 ฝักบัว

“ไม่มีเงินเติม” วันเพยพูดอย่างเศร้าหมอง

“นายเอาเงินไปทำอะไรหมดล่ะ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเบียร์ ไม่เล่นไพ่
 ไม่จีบสาว...” เปียนหนานนับเป็นชุด นับพลางคิดว่าวันเพยถือได้ว่าเป็น
 ตัวอย่างด้านศีลธรรมของห้องเทนนิสของพวกเขาจริง ๆ

“ใครว่าฉันไม่จีบสาว!” วันเพยเอ่ยขัดเขา “ฉันต้องเก็บเงินซื้อของขวัญ
 ให้สวีหฺยู่หน่อย”

“วันเกิดเธอ?” เปียนหนานผลักเขาออก ยืนใต้ฝักบัวแทน

“อืม อ้อ สร้อยเส้นนั้นที่ครั้งที่แล้วนายซื้อให้จางเสี่ยวหงช้อมา
 จากไหน...” วันเพยพูดได้ครั้งหนึ่งก็เงียบลง “ช่างเถอะ แพงเกิน”

“นายเอาไหม ถ้าเอานั่นก็จะให้” เปียนหนานถาม

เดือนที่แล้วตอนวันเกิดจางเสี่ยวหงเขาซื้อสร้อยคอให้ ผลคืออีกฝ่าย
 ไม่รับ ไม่ให้แม้แต่โอกาสเขาได้พยายาม บล็อกเขาทั้งเบอร์โทร. วิแชต
 คิวคิว ครึ่งเดือนผ่านไปถึงจะปลดบล็อก

จนตอนนี้สร้อยคอก็ยังคงร้องเพลงรักอันเศร้าโศกอยู่ในตู้

“ช่างเหอะ เผื่อจางเสี่ยวหงเห็นแล้วบอกว่านี้ไม่ใช่เส้นที่ฉันไม่เอา
 เมื่อเดือนที่แล้วเธอ ฉันจบเทเลยงั้น” วันเพยส่ายหัว “น่าเสียดาย แพง
 ขนาดนั้น ไม่งั้นก็เก็บไว้เถอะ คราวหน้าฉันจีบสาวที่ไม่ใช่โรงเรียนสาธุ
 แล้วค่อยให้ฉัน...”

“วันนั้นจางเสี่ยวหงไม่แม้แต่จะมองหน้าฉัน ไม่ต้องพูดถึงสร้อย
 เลย” เปียนหนานอาบนํ้าเสร็จ หัวเราะฮึ ๆ ไปยืนอีกฝั่งหยิบผ้าขนหนูซับน้ำ
 ตามตัว

“หน้าหล่อขนาดนี้เธอยังไม่มอง” วันเพยมองเขา “นายเศร้าไหม”

“เศร้า” เปียนหนานพยักหน้า “นายว่าทำไมเธอจิบยากขนาดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นปานนี้จิบติดไปนานแล้ว”

“เพราะว่า” วันเพยลังเลครู่หนึ่งก่อนปิดน้ำ “คู่แข่งของนายโคตรแข็งแกร่ง”

“คู่แข่ง?” เปียนหนานตะลึง “ฉันมีคู่แข่งด้วยหรอ ทำไมฉันไม่รู้”

“นายนะชินกับสาวที่แค่วักมือก็มา จิบจางเสี่ยวหรงก็ไม่จริงจัง แล้วก็โคตรจะไม่ใส่ใจ สถานการณ์ศัตรูก็ไม่รู้เรื่องรู้ราว...”

“อย่ามัวแต่พูดมาก!” เปียนหนานขัดวันเพยอย่างหงุดหงิด เขาตามจิบจางเสี่ยวหรงสองเดือน จิบๆไปอย่างนั้นจริงๆ แล้วก็รู้สึกคู่แข่งตัวเองจริง ๆ

“นายไม่รู้หรอว่าวันเกิดจางเสี่ยวหรงออกไปกับใคร” วันเพยยังอยากจะลีลา ผ้าขนหนูในมือเปียนหนานก็พาดเข้าที่หลัง เขากุมหลังร้อง “โอ๊ย! ชีวิต! ชีวิต!”

“ใคร ชีวิต?” ฉันทยังมึนงงกันหนาวเลย!” เปียนหนานไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงพาดเข้าที่ก้นวันเพยอีกที “ชีวิต! ใครอะ”

“แม่ง เบา ๆ หน่อย!” วันเพยกุมก้น “ปัสสาวะอาชีวะ เทอมที่แล้วค่อนข้างอวดดีเลย นายไม่เคยได้ยินสักนิดเลยหรอ”

เปียนหนานสะบัดผ้าขนหนูใส่ วันเพยรีบหลบ ผ้าขนหนูจึงพาดใส่อากาศเสียงดัง

“ฉันคิดว่านายรู้ชะอีก” วันเพยเสริมอีกประโยค จ้องหน้าเขา

เปียนหนานไม่พูดอะไร สีหน้าดูไม่ค่อยดีนัก

ในเขตที่มีความเป็นเมืองและชนบทผสมผสานกันอย่างปलอม ๆ ที่นกไม้ซีไผ่แมวไม่ค้างคืนนี้ อ้างว่าจะพัฒนาเป็นใจกลางเมืองแห่งที่สองภายในสิบปี จริง ๆ แล้วอยู่ห่างจากในเมืองไม่ไกล แต่ห้าปีผ่านไปก็มีแค่รถโดยสาร

² หมายถึง ชุดกันหนาวแขนยาวขาวยาว ใช้สวมด้านในเสื้อผ้าเพื่อกันหนาว

ประจำทางถึงที่นี้สองเที่ยว ความไม่ถูกต้องกันของนักเรียนโรงเรียนกีฬา กับนักเรียนอาชีวศึกษาก็มีมาหลายปีแล้วเช่นกัน

แถวนี้มีอยู่แค่สามโรงเรียน

โรงเรียนกีฬา โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนการสาธารณสุข

โรงเรียนการสาธารณสุขมีสาวเยอะและสวย ที่เหลืออีกสองโรงเรียน มีแต่พวกฮอร์โมนพลังพล่านเกินทั้งนั้น

เดิมทีสาว ๆ ในโรงเรียนกีฬาก็น้อย ยังมีสาวอีกครั้งบิกบินกว่าผู้ชายเสียอีก ฉะนั้นผู้ชายที่อดกลั้นจนใกล้จะเป็นโรคต่อมไร้ท่อผิดปกติใน ‘ใจกลางเมืองแห่งที่สอง’ แทบทุกคนจึงพุ่งเป้าไปที่สาวน้อยอ่อนหวานจากโรงเรียนการสาธารณสุข

ปกติทั้งสองโรงเรียนก็กินม้อดึก จองคอมพิวเตอร์ในร้านเน็ต ปัญหาที่เดิน ๆ อยู่แล้วขัดตากันเกิดขึ้นเรื่อย ๆ บวกกับปัญหาแย่งสาว ความสัมพันธ์ในหลายปีนี้เรียกได้ว่าอยู่ร่วมกันไม่ได้

เปียนหนานอยู่โรงเรียนกีฬามาตั้งแต่มัธยมต้น ฉะนั้นเขารู้เรื่องบุญคุณความแค้นที่เขียนหนังสือได้เป็นเล่มแถวนี้เป็นอย่างดี

พอได้ยินว่าชีวิตนี่เป็นนักเรียนอาชีวศึกษา ในใจก็อึดอัดขึ้นมาทันที

“แม่ง” เขาสรุปคำหนึ่งสั้น ๆ ให้ศัตรูหัวใจตนเอง ก่อนหยิบเสื้อผ้ามารใส่ “ยังมีเรื่องอื่นอีก ฟังไหม” วันเพยสวมกางเกงพลางถาม

เปียนหนานมองเขาทีหนึ่ง ไม่พูดอะไร หลังจากวันเพยสวมเสื้อผ้ายเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองก็เดินออกจากห้องอาบน้ำ วันเพยทำตัวเป็นเครื่องกระจายข่าวซุบซิบอยู่ด้านข้าง “ได้ยินว่าไอนี้จะโคตรอวดดี หลังไ้เวยรต่ำกว่เรียนจบ ทางฝั่งอาชีวะก็มีศึกในไม่หยุดเลยใช้ไหมละ มันมาครึ่งเทอมก็จัดการเรียบแล้ว...”

“เกี่ยวอะไรกับฉัน” เปียนหนานมองเขา

“ก็ได้ ๆ ๆ พูดอะไรที่เกี่ยวกับนายหน่อยก็ได้ ก่อนหน้านี้ไม่กล้าบอกนาย เพราะคิดว่านายน่าจะรู้เองได้” วันเพยหยุดครู่หนึ่ง รอเปียนหนานรับคำ แต่อีกฝ่ายกลับไม่พูดอะไร เขาทำได้แค่กระแอมกระไอพูดต่อจนจบ “ได้ยินมาว่า ไ้เวยรมานะ จางเสี่ยวหรงกำลังตามจีบมัน”

เปียนหนานถีบประตูห้องพัก ประตูกระแทกเข้ากับผนังเสียงดัง รอยแยกบนบานประตูที่เดิมที่ก็พยายามขยายออกกว้างขึ้นกว่าเดิมไม่น้อย ทันที

ซุนอี้ผ่านกับจูปิ่นที่กำลังยืนมองฟ้าข้างหน้าต่างในห้องถึงกับสะดุ้ง ซุนอี้ผ่านโยนส้มในมือใส่เปียนหนาน “เป็นบ้าหรือไง! ไปกินยาไป!”

“นายสองคนคบกันหรือ” เปียนหนานรับส้มไว้ได้ ปอกเปลือกแล้ว กัดคำหนึ่ง “จูโบว์หน่อย”

“นายสองคนก็รักกันได้เลยนี่” ซุนอี้ผ่านเดินมาทางเปียนหนาน มองหน้าเขาอยู่พักหนึ่ง “เหลาเจียงไม่ได้ลงโทษพวกนายจนตายหรือเนี่ย”

“กลางคืนออกไปไหม” เปียนหนานยัดเสื้อผ้าที่ใส่แล้วลงในถุงพลาสติก ก่อนโยนเข้าไปในตู้

“ไม่ไป เหลาเจียงเพิ่งจับพวกนายได้ ยังจะออกไปอีก?” จูปิ่นส่ายหน้า โรงเรียนก็พาบริหารระบบกึ่งปิด ปกติไม่ให้ออกนอกโรงเรียน สุดสัปดาห์ออกไปเที่ยวเล่นได้พักหนึ่ง แต่คนที่ปีนกำแพงออกไปหาอิสระ ฟุ้งไปยังร้านอาหารม้อดติกและร้านเน็ตในตอนกลางคืนมีไม่น้อย

“เขาจะจับได้ทุกวันเลยหรือไง” เปียนหนานนอนลงบนเตียงอย่าง ไม่สนใจ จริง ๆ แล้วน้อยครั้งที่โรงเรียนจะจับคน ถ้าอยากจะจับจริง ๆ ไปร้านเน็ตแบบเหมาคืนครั้งเดียวก็จับได้เป็นกระปุก “ฉันยังไม่ได้กินข้าวเลย”

“ถ้ากางเกงฉันไม่โดนตะปูเกี่ยวก็ไม่มีทางโดนจับได้หรอก!” วันเพียวยังคงคิดถึงตะปูเวรนั้นบนกำแพงอยู่

“ใช่ คินนี่ไม่ใส่กางเกงป็น” เปียนหนานหยิบมือถือออกมาดู น้ำหลินตอบกลับข้อความเขาอีกแล้ว [งั้นพรุ่งนี้ให้เหลาอู่เอาเสื้อผ้าไปให้เรานะ]

เปียนหนานมองวันที่ ไม่ตอบข้อความอีก เขาคิดว่าน้ำหลินน่าจะ ไม่อยากให้เขากลับบ้าน

เปียนหนานหิวมาก เหนื่อยมาทั้งบ่ายข้าวก็ไม่ได้กิน ห้องข้าง ๆ มาเล่นไฟเขายังไม่มีอารมณ์ ใส่หูฟังนั่งฟังเพลงอยู่บนเตียง

จนกระทั่งสามทุ่มกว่าก็ลืมนั่งเข้านอนเลยออกจากห้อง ออกไปทางหน้าต่างห้องอาบน้ำชั้นสาม เดินตามท่อน้ำลงไปจนถึงด้านหลังหอพัก

สำหรับเหล่านักเรียนโรงเรียนกีฬา กำแพงสูงสองเมตรกว่าของโรงเรียน ไม่มีประโยชน์อะไร เทียบสองที่ก็ออกไปได้แล้ว

ตอนที่เปียนหนานกระโดดข้ามกำแพงมาก็พบว่าข้างกำแพงมีคนนั่ง ยอง ๆ อยู่หลายคน ตอนเขาลงไปเกือบจะเหยียบลงบนหัวคน

“เชี่ย ใครวะเนี่ย โคตรเลือกที่โดดเลย!” คนที่นั่งอยู่เต็งตัวขึ้นมา

“ฉันเอง” เปียนหนานตอบกลับ เห็นชัดแล้วว่าเป็นพันธมิตรจากห้อง บาสเกตบอล คนที่เหลือเปียนหนานก็ค่อนข้างคุ้นตา มีทั้งห้องบาสเกตบอล ทั้งห้องวอลเลย์บอล ล้วนแต่เป็นนักก่อเรื่อง

ด้านหลัง วันเพยก็กระโดดลงมาแล้ว “โอโฮ ประชุมกันเหอเนี่ย”

“นายสองคนจะไปไหน” พันธุ์เฟิงถาม

“หาอะไรกิน” เปียนหนานดึงคอเสื้อ

เขารู้ว่าพวกพันธุ์เฟิงนั่งอยู่ตรงนี้ไม่ใช่เพื่อคุยเล่นกัน เขาตกทาย ไม่ก็ประโยชน์ก็คิดจะจากไป

ถึงเขาจะไม่ใช่นักเรียนดีอะไร ตั้งใจต่อเติมมากกว่าเข้าเรียนฝึกซ้อม เยอะ แต่เขาพึ่งโดนเหลาเจียงลงโทษมาจึงไม่ยากก่อเรื่องอะไรอีก

เฟิงจะเดินไปได้ก้าวเดียว พันธุ์เฟิงก็เรียกเขาไว้ “เปียนหนาน เตี่ยว พวกนายมาช่วยหน่อยสิ”

“ที่ไหน” เปียนหนานหยุดเดิน พันธุ์เฟิงออกปากทั้งที เขาไม่ไปไม่ได้ ปกติทางอาชีพศึกษาถ้าไม่รู้กันจนมีลูกพี่ก็ไม่ถือว่าจบ ต่างจากโรงเรียน กีฬา ทุกคนต่างเคยฝึกซ้อม พวกที่ว่ายากไม่มีใครยอมใคร ปกติไม่ชอบหน้า กัน แต่เวลาสำคัญกลับรวมตัวกันได้

“ร้านเน็ตตงซิง” พันธุ์เฟิงก้มหน้าดูมือถือ “สี่ทุ่มครึ่ง”

“ดักไคร” วันเพยถาม

“ซิ่วอี” พันธุ์เฟิงตอบ

พอวันเพย ได้ยินชื่อนี้ก็นิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็รีบหันมามอง
เปียนหนาน

“อืม” เปียนหนานตอบรับ ไม่ได้ถามอะไรอีก มือล้วงกระเป๋ากางเกง
เดินจากไป

“เชี่ย จะจัดการชีวิต” วันเพยเดินตามมาได้ระยะหนึ่งแล้วถึงพูดขึ้น
เสียงเบา น้ำเสียงแผ่วไว้ด้วยความตื่นเต้น “ตรงใจนายพอดีเลยใช่ไหม”

“ตอนนี้ฉันอยากหาอะไรกิน” เปียนหนานความหาลูกอมในกระเป๋า
อยู่นานสองนาน ผลคือความได้แค้โบเสร็จซูเปอร์มาร์เก็ต เขาหันมองไป
รอบๆ “ไปกินที่ไหน”

“ร้านคนบ้านเดียวกันแล้วกัน ฉันอยากกินแป้งห่อไส้ร้านนั้น” วันเพย
ตอบ หยุดพักหนึ่งแล้วพูดต่อ “ฉันว่าแล้วพันอึ้งเฟิงต้องหาเรื่องชีวิตเป็น
คนแรก แค่นี้ก็ไม่ถึงว่ามันจะทนมาได้ถึงเทอมนี้”

“เวลานี้ยังจะมีแป้งห่อไส้บ้านนายสิ...” เปียนหนานชี้ร้านอาหาร
เรียงรายด้านหน้า “กินบะหมี่ผัดอะไรก็พอแล้ว”

“แล้วแต่เลย คุณชายใหญ่อย่างนายยังไม่เลือก ฉันก็ยังงงๆก็ได้”
วันเพยโบกมือโบกมือ ไม่ใส่ใจที่เปลี่ยนจากแป้งห่อไส้เป็นบะหมี่ผัด “ถ้าเป็น
บะหมี่ผัด ฉันเลี้ยงนายแล้วกัน”

เปียนหนานกับวันเพยนั่งรออะหมี่ผัดที่โต๊ะสำหรับสองคนริมหน้าต่างในร้านอาหารเล็กๆ

ที่แห่งนี้พอเลยสามทุ่มก็มีแค่ร้านเน็ต ร้านคาราโอเกะใต้ดิน และร้านอาหารมื่อดึกที่ยังมีไฟสว่างอยู่

เปียนหนานเอียงหัวมองนอกหน้าต่างอยู่ตลอด แต่ก็มองไม่เห็นอะไร ไฟถนนก็อยู่ห่างกันเป็นโยชน์ ยังมีดวงที่โดนฟาดจนพังแล้วยังไม่ได้ซ่อมอีก ไม่น้อย ด้านนอกมีตึสนิท บนกระจกสะท้อนได้เพียงแค่ภาพในร้านอาหาร

ทั้งร้านมีกันอยู่สี่คนรวมเข้ากับวันเพย อีกโต๊ะน่าจะเป็นนักเรียนอาชีวศึกษา ก้มหน้าก้มตากินอะหมี่ ไม่พูดอะไรสักประโยค

“อาทิตย์นี้นายไม่กลับบ้าน?” วันเพยถามขึ้นมา

“อืม” เปียนหนานพยักหน้า หยิบมือถือออกมาดูพักหนึ่ง ส่งข้อความไปหาจางเสี่ยวหวง

[วันเสาร์มีเวลาออกมากินข้าวกันไหม]

ปกติเขาจะไม่ใช้ประโยคคำถามแบบนี้นัดสาว บอกไปเลยว่าวันเสาร์จะเลี้ยงข้าวเธอก็จบแล้ว แต่ใช้ไม่ได้กับจางเสี่ยวหวง

“ไม่กลับอีกแล้ว? อาทิตย์ที่แล้วนายก็ไม่ได้กลับนี่” วันเพยโพสท่าซูลองนิ้ว

“กลับไปก็ไม่ได้ทำอะไร” เปียนหนานยกมือถือถ่ายรูปวันเพย “มะรินนี่วันเกิดเปียนชินอวี๋ ฉันจะกลับไปทำไม”

เปียนชินอวี๋เป็นน้องสาวต่างแม่ของเปียนหนาน อายุน้อยกว่าเขาแค่ครึ่งปี ตั้งแต่เล็กเปียนหนานก็ไม่มีเรื่องอะไรให้คุยกับเธอ จนถึงตอนนี้สิบกว่าปีมาแล้ว ประโยคที่พูดเอามารวมกันน่าจะยังไม่ได้กลอนบ้านๆ สักบท

เทียบกับพูดกันตรงๆ แล้ว พูดกันอ้อมๆ น่าจะเยอะกว่าหน่อย

ปกติจะเป็นแบบนี้ เปียนชินอวี๋พูด “พ่อคะ เปียนหนานตีหนู” เปียนหนานบอกว่า “ผมเปล่า” เปียนชินอวี๋พูด “แม่คะ เปียนหนานแย่งตุ๊กตาหนู” เปียนหนานบอกว่า “ผมเปล่า”

“หลักๆ คืออยากหลบเปียนเฮ่าไช่ไหมล่ะ” วันเพยรินชาให้เขาแก้วหนึ่ง วันเพยรู้จักกับเขาตั้งแต่เข้าเรียนโรงเรียนกีฬาตอนมัธยมต้น อีกฝ่ายรู้เรื่อง

ละครดราม่าศีลธรรมจรรยาของบ้านเขาเป็นอย่างดี

“อึม” เปียนหนานดื่มชาอีกหนึ่ง “วันเกิดน้องสาวเขา เขาต้องกลับบ้านแน่”

เปียนเฮ่าเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเปียนซินอวี่ เปียนหนานไม่มีแม่แต่คำจะพูดกับเขา เห็นหน้าแล้วขัดตาก็ต่อยกันทันที

“ไปบ้านฉันสิ” วันเพยว่า “แม่ฉันบอกว่าอาทิตย์นี้จะห่อเกี้ยว นายชอบกินแป้งโรตีสี่ที่แม่ฉันทอดไม่ใช่เหรอ ให้แม่ทำให้นายกิน”

“ค่อยว่ากัน” เปียนหนานโบกมือถือไปมา “ถ้าจางเสี่ยวหรงไม่ไปกินข้าวกับฉัน ฉันก็จะไปกินแป้งทอดบ้านนาย”

“นายสองคนจะกินข้าวกันสองวันเลยหรือไง” วันเพยจี้ปาก

เปียนหนานยิ้มไม่พูดอะไร

กินอะไรที่ผิดเสร็จ จางเสี่ยวหรงถึงจะตอบข้อความกลับมา

[หลายวันนี้ฉันอารมณ์ไม่ดี]

“เอาใจยากจริง ๆ รอเป็นชาติแต่ตอบประโยคเหลวไหลกลับมา” เปียนหนานขมวดคิ้วมองมือถือ “อารมณ์ไม่ดีไม่อยากกินหรืออารมณ์ไม่ดีแล้วต้องกินกันแน่ กินไม่กินแต่คำเดียวต้องเหนื่อยขนาดนี้เลย”

“ผู้หญิงก็เป็นแบบนี้หมดไม่ใช่หรือไง” วันเพยขยับเข้ามาดูแล้วหัวเราะอยู่นาน

“พูดไปเรื่อย นายคุยกับพวกหลั่ตานเหนื่อยขนาดนี้ไหม” เปียนหนานลุกขึ้นก่อนสวมเสื้อคลุม

“คุยกับหลั่ตานไม่เหนื่อย นายก็ตามจิบหลั่ตานสิ” วันเพยส่งเสียงจี้ ๆ

“ดุกิน” เปียนหนานแยกเขี้ยวแล้วจี้ปากเช่นกัน ก้มหน้าตอบกลับจางเสี่ยวหรง

[ออกมาเถอะ ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าเธอจะอารมณ์ดี]

ออกมาจากร้านอาหาร ยังมีเวลาอีกพักหนึ่งกว่าจะถึงสี่ทุ่มครึ่ง เปียนหนานกับวันเพยเดินเอื่อย ๆ ไปยังร้านเน็ตตงซิง

เพราะแถวนี้มีสามโรงเรียน ฉะนั้นนอกจากร้านอาหารแล้ว ร้านเน็ตถือว่า
มีเยอะที่สุด มีร้านเล็กร้านใหญ่รวมกันสิบกว่าร้าน

แต่ร้านเน็ตก็ต้องแบ่งถิ่น ปกตินักเรียนโรงเรียนกีฬาจะไม่ไปทาง
ฝั่งร้านเน็ตตงซิงสองสามร้านนั้น นักเรียนอาชีวศึกษาก็จะไม่มาร้านเน็ต
ทางฝั่งโรงเรียนกีฬา

ถ้าเวลานี้มีคนมาเฝ้าอยู่ในถิ่นของอีกฝ่าย อย่างนั้นก็หมายความว่า
มาหาเรื่อง

อย่างเปียนหนานกับวันเพยประเภทที่สวมชุดกีฬาทั้งตัว กระทั่ง
เสื้อคลุมยังมีแถบข้างสีขาว แคมองก็รู้ว่าเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬา เดิน
ใกล้ ๆ นักเรียนอาชีวศึกษาสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง

ระหว่างทางพวกเขาเดินผ่านตึกใหม่สองตึกที่ยังสร้างไม่เสร็จ
เปียนหนานเดินเข้าไปดู เจอท่อเหล็กสองท่อน เขาลองกะน้ำหนักในมือ
แล้วส่งท่อนหนึ่งให้วันเพย “อีกเตี้ยทำตัวฉลาด ๆ หน่อย อย่าให้ตะปูเกี่ยว
กางเกงอีกล่ะ”

“แม่ง” วันเพยรับท่อเหล็กมา

เปียนหนานไม่รู้ว่ามีคนอื่นเรียกคนมาหาอะไร แต่ดูจากที่นั่งกันอยู่
ข้างกำแพงหลายคนนั้น ตามระดับการต้อยติ่งของมัธยมปลายแล้วฝีมือถือว่า
อยู่ในระดับกลางถึงสูงเลย ไม่ใช่คนที่รับมือได้ง่าย ๆ ลงมือรุนแรง ยังต้อง
รวมวันเพยเข้าไปด้วย

แม้วันเพยป็นกำแพงยังโดนตะปูเกี่ยวติดอยู่บนกำแพงได้ แต่ตอน
ต้อยติ่งได้ว่าตั้งใจและเชี่ยวชาญ แรงนั้นต้องเกินระดับของนักเรียนมัธยม
ปลายทั่วไปแน่นอน ถ้าบ๊วยยังตั้งใจไม่อยู่ก็ได้เป็นนักเลงหัวไม้แห่ง

เปียนหนานไม่นับตัวเองรวมอยู่ในนี้ เขาก็ต้อยติ่งตั้งแต่อนุบาลไม่เคย
หยุด เพราะต้อยติ่งบ่อยเขาถึงโดนพ่อจ่ายเงินยัดเข้าโรงเรียนกีฬา บอกว่า
เพื่อลดพลังลงหน่อย แต่ปกติเขาไม่หาเรื่องก่อน แค่เขาความอดทนต่ำ เจอ
คนมาหาเรื่องเขาจะขึ้นง่ายแค่นั้น

เดินได้ไม่นานก็เห็นคำว่าร้านเน็ตตงซิงสีคำส่องแสงแวววาวภายใต้
ไฟสปอตไลท์

เปียนหนานกระซิบท่อเหล็กในมือ ไม่เห็นคนของพันอ้อเฟิง พันอ้อเฟิงไม่ใช่คนที่จะหนีก่อนก่อเรื่อง ความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียวคือพวกเขาเข้าร้านเน็ตไปแล้ว

“ไปด้วยกัน” วันเพยรีบเดินนำหน้าเขา

เมื่อเดินไปจนห่างจากร้านเน็ตเพียงแค่ห้าสิบเมตร เขาสองคนก็ได้ยินเสียงอะละลอยมาจากในร้าน จากนั้นเห็นคนวิ่งออกมาจากด้านใน

“ดักที่ประตู” เปียนหนานพูด ทั้งสองคนวิ่งไปยังประตูทางเข้า

หลายคนที่วิ่งออกมาตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง เห็นสีหน้าได้ชัดเจน ภายใต้อาสงไฟ คนพวกนี้ไม่ใช่เป้าหมายของพวกเขา แคตกใจคนตีกันจึงหนีออกมา

จากนั้นก็มีคนที่มีหน้ามึนรอยเลือดวิ่งออกมาอีกสองคน ถืออะไรบางอย่างอยู่ในมือ สิ่งที่เป็นโลหะสะท้อนแสงออกมา วันเพยพุ่งตัวพาดท่อเหล็กไปยังแขนของคนด้านหน้า

ท่อเหล็กของเปียนหนานพาดไปยังมือของอีกคน ของในมือคนนั้นตกลงบนพื้นดังเคาะ เขากวาดตามอง เป็นที่ว่างแขนสแตนเลสที่ถูดออกมาจากเก้าอี้ในร้านเน็ต

เปียนหนานพาดลงไปบนไหล่เขาอีกครั้ง คนคนนั้นร้องโหยหวนกุมไหล่ โอนเอนไปมา แต่ไม่นานก็ยื่นมือออกไปคิดจะหยิบที่ว่างแขนบนพื้นขึ้นมา เปียนหนานใช้เท้าเตะที่ว่างแขนออกไป แล้วถีบใส่ศีรษะเขา

ถิบนี่เขาไม่ได้ใช้แรงเท่าไร แต่คนคนนั้นก็ยังโดนเขาถีบจนล้มลงกับพื้น

เปียนหนานกับวันเพยล้มสองคนนี้ได้ กำลังจะพุ่งเข้าไปในร้านเน็ต แต่จู่ๆ ก็มีพวกอาชีวะศึกษาสี่ห้าคนอาวุธครบมือพุ่งออกมา พอออกมาก็พาดไปทั่วทุกทิศอย่างไม่อ้อมแรง

เปียนหนานยังไม่ทัน ไม้รู้ว่าอะไรในมือใครชัดมาทางหน้าเขา เขายกมือขึ้นบัง หลังมือเจ็บแปลบขึ้นมาทันที

“ไอ้เวรเอ๊ย” เปียนหนานด่าออกมา ไม่มีเวลาสนใจอย่างอื่นแล้ว เหยี่ยงท่อเหล็กพาดไปยังคนด้านหน้า

ท่อเหล็กในมือพาดลงไปบนตัวคน สะเทือนจนมือชาเล็กน้อย ระหว่าง

ตะลุมบอนเบียนหนานเองก็โดนไปหลายที เขาสวมเสื้อผ่าน้อยชั้น บนตัวมีแค่เสื้อยืด ด้านนอกเป็นเสื้อคลุมบางๆ สองสามทีที่โดนพาดทำให้เขารู้สึกโมโหขึ้นมาบ้างแล้ว

คนวิ่งออกมาจากร้านเน็ตไม่น้อย หน้าประตูมีแค่เบียนหนานกับวันเพยสองคน จึงกันไม่อยู่ โดนพวกเขาชนออกไป

พันอี่เฟิงพาพรรคพวกไล่ตามออกมา ดูจากท่าทีแล้วน่าจะได้เปรียบ พอออกมาเห็นเบียนหนานก็ถามว่า “ไม่เป็นไรใช่ไหม!”

“ไม่เป็นไร” เบียนหนานตอบ

“ตาม!” พันอี่เฟิงตะโกน “ไม่ว่าใครเม่งก็อย่าคิดจะหนี!”

พวกอาชีวะศึกษาวิ่งไปถึงกลางถนนแล้ว เบียนหนานวิ่งตาม ใช้มือคว้ารั้วกันถนนกระโดดข้ามออกไป ชัดต่อไปยังข้อพับเข่าของคนหนึ่ง คนคนนั้นทรุดลงกับพื้นหลังตัวไปบนถนน วันเพยไล่ตามไปถีบเข้าที่หลัง

การยกพวกตีกันมักจะใช้เวลาสั้นๆ ตั้งแต่เบียนหนานกับวันเพยเริ่มร่วมตะลุมบอนจนถึงคนกลุ่มหนึ่งวิ่งหนีคนกลุ่มหนึ่งวิ่งตามบนถนนใช้เวลาไปแค่ห้าหกนาทีเท่านั้น

ครั้งนี้เป้าหมายของพันอี่เฟิงคือชีวอี่ แต่จนถึงตอนนี้เบียนหนานก็ยังไม่ว่าในในกลุ่มคนที่ผสมปนเปกันนี้คนไหนคือชีวอี่ แคคิดว่าลูกพี่คนใหม่ของอาชีวะศึกษาทุกคนกลับสู้ไม่ได้ขนาดนี้

ตามแล้วหนี หนีแล้วหยุด หยุดแล้วตีกันสองสามที จากนั้นต่อด้วยตามแล้วหนี หนีแล้วหยุด หยุดแล้วตีกัน...หลังจากเป็นแบบนี้วนไปสองสามครั้ง เบียนหนานก็ได้ยินเสียงกรีดลั่นๆ ของผู้หญิงดังมาจากทางด้านหลัง

เบียนหนานรู้สึกว่เสียงนี้ค่อนข้างคุ้นหู จากนั้นด้านหลังก็มีเสียงของผู้ชายที่ค่อนข้างทุ้มต่ำดังขึ้น “เฮ้ย”

เฮ้ยบู๋นายสิ เบียนหนานหันกลับไป

จักรยานสี่เขี้ยวสีออนฟุ้งมาจากด้านหลัง พรึบตาเดียวก็มาถึงด้านหน้าเขา เบียนหนานเห็นแค่คนบนรถสวมแมสก์ ดวงตาล้ำลึกเหนือแมสก์ที่โผล่ออกมาสะดุดตาเป็นอย่างยิ่ง ไม่รอให้เขาตั้งตัว ไหล่ขวาที่โดนชดเข้าอย่างแรง

ความเจ็บปวดรุนแรงที่ได้รับทำให้เบียนหนานเกือบจะร้องออกมา

ท่อเหล็กในมือก็เกือบจะร่วง

คนคนนี้เป็นจักรยานผ่านเขาไปราวกับสายลมพัดผ่าน มือซ้ายยก
กระบองตำรวจพลาสติก อาศัยแรงเฉื่อยไปด้านหน้าของจักรยาน พาดลงบน
กระดุกซีโครงขาวของวันเพย์ที่อยู่ด้านหน้า

วันเพย์ไม่ได้ป้องกัน โซเซล้มลงบนพื้น

“ข้างหลัง!” เปียนหนานตะโกนเตือนพวกพันธมิตร

แต่สองสามวินาทีระหว่างที่คนด้านหน้าหันกลับมา จักรยานก็พุ่งตรง
ไปด้านหลังพันธมิตรแล้ว ขณะที่พันธมิตรหันกลับมา คนบนรถก็ยกแขนขึ้น
กระบองตำรวจเสยเข้าที่คาง พันธมิตรโดนเสยคางจนหงายไปด้านหลังอย่าง
แรง ล้มลงบนพื้น

ในตอนนี้อะ พวกอาชีวศึกษาต่างหยุดวิ่งหนี หันกลับไปมอง

แม่ง!

เปียนหนานเปลี่ยนไปถือท่อเหล็กที่มือซ้าย พุ่งเข้าไป

ไม่ว่าก่อนหน้านี้ผลการต่อตีเป็นยังไง แต่พอพันธมิตรที่เป็นหัวโจก
ในครั้งนั้นโดนชุดจนล้มลงแล้วก็หมายความว่าโรงเรียนก็พาสบายหน้า

และสัญญาตัญญอยังบอกเขา คนคนนั้นคือชีวิต

หลังพันธมิตรโดนเสยจนล้ม คนบนรถจักรยานหยุดอยู่ที่พักหนึ่ง
เปียนหนานอาศัยจังหวะนี้พุ่งไปประชิดตัวเขา

ท่อเหล็กในมือเตรียมจะซัดไปที่หน้าเขา

คนคนนั้นมีปฏิกิริยารวดเร็ว ยกมือขึ้นมาบังก่อนที่จะเปียนหนานจะซัด
โดนหน้า

แต่ครั้งนี้เปียนหนานออกแรงไม่น้อย ท่อเหล็กซัดโดนมือซ้ายของเขา
ก่อน จากนั้นปลายท่อเหล็กก็กระแทกลงบนทางตาเขาอย่างแรงตามแรงเฉื่อย

ขณะที่เปียนหนานเตรียมจะพาดเป็นครั้งที่สอง คนคนนั้นก็ปั่น
จักรยานพุ่งออกไป

คนคนนั้นหันกลับมามองเขา เปียนหนานเห็นเลือดไหลออกมาตาม
แผลใต้ทางตาเขา

ตอนที่พันธมิตรถูกดึงขึ้นมาจากพื้น คางที่โดนชุดจนเปลี่ยนรูปไป

เล็กน้อยกับใบหน้าบิดเบี้ยวดูแล้วค่อนข้างน่าอนาถ

“แม่ง...” พันอึ้งเพ็งตาออกมาครั้งประโยคอย่างเจ็บปวด พุดไม่ค่อยขัดคิดว่าลั่นก็น่าจะโดนกัดไปด้วย

“ออกจากตรงนี้นะกอน” เปียนหนานพุด พันอึ้งเพ็งเจ็บผิที่จริง ๆ เป็นผู้นำเรื่องในครั้งนี้ แต่คาจโดนชั้ตจนเบี้ยวแล้วระทบการออกคำสั่ง

เดิมทีพวกอาชีวะศึกษาโดนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส พอใครก็ไม่รู้โผล่มาก็ฮึกเหิมขึ้นมาทันที มีสองสามคนอยากจะพุ่งเข้ามา คนคนนั้นกลับห้ามไว้ พุดเสียงอู้อี้ “ไป”

หลังทั้งสองฝ่ายทิ้งประโยคเจ็บแสบไว้ พวกอาชีวะศึกษาก็จากไป

พวกอาชีวะศึกษาโดนทำร้ายค่อนข้างหนัก ถ้าการตะลุมบอนครั้งสุดท้ายไม่ใช่เพราะคนคนนั้นลั้มพันอึ้งเพ็งได้ วันนี้ต้องถือว่าพวกเขาหาเรื่องสำเร็จแล้ว

ทางด้านโรงเรียนกีฬา นอกจากพันอึ้งเพ็ง คนอื่นบาดเจ็บไม่มากเท่าไร คนพวกนี้กำยำล่ำสัน โดนพาดไม้ก็ถือว่าจ็บจ้อย

วันเพยโดนพาดค่อนข้างแรง ตอนนี้อยู่ไม่ออกมาเจ็บหนักตรงไหน

ทั้งสองคนไปห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลที่อยู่ห่างจากจุดนั้นกิโลเมตรกว่า ๆ เป็นเพื่อนพันอึ้งเพ็ง คนอื่นแยกย้ายกันหมดแล้ว บ้างก็ไปร้านเน็ต เปียนหนานกับวันเพยปั่นกำแพงกลับโรงเรียน

ตอนที่ปั่นขึ้นตามท่อน้ำ เปียนหนานถึงพบว่าไหล่ของตัวเองเจ็บกว่าที่คิดต้องใช้แรงถึงจะยกแขนขวาขึ้น ทั้งยังออกแรงไม่ได้อีก

“ไอ้เวร!” เปียนหนานปั่นเข้าไปในห้องอาบนํ้า พึงผนังตาออกมาจากนั้นยื่นมือไปดึงวันเพยที่เกาะอยู่บนขอบหน้าต่างซึ่งเข้ามาไม่ได้เพราะเจ็บซี่โครงเข้ามา

“แม่ง” วันเพยถกเลือดตัวเองขึ้น ใต้ซี่โครงขวามีรอยช้ำจ้ำใหญ่ “แม่ง!”

เปียนหนานกดลงบนรอยช้ำนั้น “กระดูกซี่โครงไม่หักก็พอ”

“แม่งเลิกดได้แล้ว” วันเพยหลบอย่างไร “เจ็บ...น่าจะไม่หัก”

“คนนั้นคือชิวอี้?” เปียนหนานถามอย่างอึดอั้น

“อืม เห็นรถก็รู้แล้ว” วันเพยเป่าซี่โครงตัวเอง

“แม่่งซื่อจริง ๆ!” เปียนหนานขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

กัดฟันใช้น้ำเย็น ๆ รดหัวไหล่อยู่สิบกว่านาทีในห้องอาบน้ำ เปียนหนานถึงจะกลับห้องพัก ถอดเสื้อผ้าออก อาศัยแสงไฟนอกห้อง พบว่าไหล่ของตนเองก็เข้าไปทั้งแถบเช่นกัน หลังผ่านน้ำเย็นมากก็ไม่ได้บวมเท่าก่อนหน้าแล้ว

เขากัดฟันขยับแขน กระดูกไม่น่าจะมีปัญหา แต่กล้ามเนื้อแค่ขยับนิดเดียวก็เจ็บจนเขายากจะคุกเข่า เจ็บจนขาทั้งแถบตั้งแต่ไหล่ไปจนถึงคอ

“แม่่ง...” จูปิ่นที่อยู่เตียงบนโผล่หัวออกมา “นายเป็นอะไรเนี่ย”

“มองเห็นด้วย?” เปียนหนานมองเขา “สายตาไม่แย่นะเนี่ย”

“พูดมาก เห็นชัดขนาดนี้” จูปิ่นลงจากเตียง คຸ້ຍສປຣ໌ຍออกมาจากตู้ฟนไล่ไหล่ของเปียนหนานสองสามที พอหันไปเห็นรอยซ้่าจ้่าใหญ่ ๆ บนตัววันเพยก็สงสัยจึง “นายสองคนไปทำอะไรมา”

“ไปรบมา” เปียนหนานตอบ เลิกผ้าห่มล้มตัวลงบนเตียง เขาต่อยติมานานขนาดนี้ เป็นครั้งแรกที่โดนคนตีโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

แต่เรื่องที่ทำให้เขาห่อเหี่ยวที่สุดไม่ใช่เรื่องนี้

ตอนเดินกลับ เขาเห็นจางเสี่ยวหรงยืนอยู่หน้าร้านชานมข้างถนน

เขาตระหนักได้ทันที เสี่ยงกรีดที่ค่อนข้างคุ้นหูทางด้านหลังมาจากจางเสี่ยวหรง และตอนนั้นก็อยู่ห่างกันไม่มาก เปียนหนานเดาได้ว่าตอนนั้นจางเสี่ยวหรงอาจจะเพิ่งกระโดดลงจากจักรยานของชีวอ๊

แม่่ง!

เดิมทีเปียนหนานไม่ได้คิดอะไรกับจางเสี่ยวหรงมากนัก แต่คิดว่าจางเสี่ยวหรงสวย แล้วก็ไม่ได้สวยแบบทั่วไป แต่สวยแบบดุมิซิลปะ

ตอนนี้พอนึกถึงชีวอ๊ เขาก็อึดอัดใจ แผลที่ไหล่ก็ปวดรื้อนราวกับโดนไฟเผาอย่างบอกไม่ถูก

จางเสี่ยวหรงคนนี้ เขาจะต้องจีบให้ติดให้ได้!

ไฟโมโหสุ่มเต็มอก แล้วยังเป็นความโมโหที่ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห แต่ไม่นานเปียนหนานก็หลับไป

วันต่อมา ตอนที่โดนลำโพงของโรงเรียนปลุกเสียงดังให้ตื่นทั้งที่ฟ้ายังไม่สว่าง เขายังรู้สึกงัวเงียเมื่อคืนหลับค่อนข้างสบาย

ขณะที่พลิกตัวลงจากเตียง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นบนไหล่อย่างกะทันหันทำให้เขานึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมาได้ เขาอารมณ์บูดขึ้นมาอีกครั้งทันที

ตอนตื่นวันเพียตะแคงตัวลุกขึ้นโดยกุ่มซี่โครง งอหลังราวกับคุณยาย

“ซั่มวันนี้ต้องทรมานแล้ว” วันเพียงอตัวหยิบผ้าขนหนูเดินออกจากห้อง

นักเรียนโรงเรียนกีฬาที่สวมชุดกีฬาวีกรอบทางเข้าข้างโรงเรียนทุกเช้า เป็นทัศนียภาพอันงดงามของ ‘ใจกลางเมืองแห่งที่สอง’ มาโดยตลอด

คุณลุงคุณป้าที่ตื่นเช้าในละแวกนี้มักจะหยุดยืนชม

เปียนหนานวิ่งอยู่กลางกลุ่ม ตอนแหว่งแขนราวกับกำลังโดนลงโทษ แต่เขายังทนไหว ก่อนหน้านี้ซั่มจนเจ็บไหล่ก็รู้สึกประมาทนี่

เพียวิ่งไปได้ครึ่งรอบ เปียนหนานรู้สึกว้าวางตาเลื้อยไปเห็นลีเซียว แสบตา

เขาหันไปมอง จากนั้นก็ตะลึงงัน “ไอ้เซียว!”

จักรยานลีเซียวนี่ออนจอต่อยู่ถนนฝั่งตรงข้าม คนบนรถใช้เท้าข้างหนึ่งยันพื้น สองมือสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกง กำลังมองมาทางนี้

“ไอ้เฮีย!” วันเพยกำลังกุมขี้โครงขาววิ่ง พอหันไปเห็นชีวิตก็กัดฟันดำ
“ไอ้เวรนี้กวนตีนเหรอ”

ชีวิตอ้วมเมสส์เหมือนเดิม แต่ยังคงเห็นผ้าก๊อชส่วนหนึ่งโผล่ออกมา
บริเวณข้างตาซ้ายของเขา

เปียนหนานไม่พูดอะไร ก้มหน้าวิ่งต่อ เขาไม่รู้ว่าชีวิตอ้วมอยู่ที่ไหนทำไม
ต๋อยดี? ช่มชู้? ยั่วยุ?

วันเพยดำเสียงเบาไปตลอดทางอย่างไม่พอใจ

“อยากโดนตี เมื่อคืนไม่โดนพาดหัวแตกไม่พอใจละสิ” หลังวิ่งไปได้
หนึ่งรอบวันเพยยังคงดำ สำหรับคนที่ไม่เคยตกเป็นรองในการต๋อยดี เมื่อวาน
ที่โดนชีวิตอ้วด ทำให้คนลืมไม่ลงยิ่งกว่ารักแรกเสียอีก “ถ้าฉันไม่...เชี่ย ทำไม
มันยังอยู่!”

เปียนหนานได้ยินประโยคนี้ของวันเพย จึงเงยหน้ากวาดตามองจุด
ก่อนหน้านี้นี้ ก่อนตะลึงเมื่อเห็นว่าชีวิตอ้วยังอยู่ตรงนั้นจริง ๆ สองมือยังคงสอด
อยู่ในกระเป๋า มองมาทางนี้

“มันทำอะไรนะ” เปียนหนานถามออกมาอย่างอดไม่ได้

“ใครจะรู้” วันเพยชะงัก ขยับมาพูดเสียงเบาข้างหูเขา “มาเพราะนาย
หรือเปล่า”

เปียนหนานยิ้มยิงฟันให้วันเพย ไม่พูดอะไร

พันอึ้งเป็นหัวใจเรื่องเมื่อคืน ระหว่างมันกับชีวิตอ้วน่าจะมีคาม

แค่นั้น แต่ตามหลัก ชีวิตจัดการพันอี่เพ็งแล้ว ทั้งยังจัดการไม่เบาจนวันนี้ พันอี่เพ็งไม่ได้ออกมาวิ่ง ถ้าจะไปยั่วอยู่ที่ย่านของอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นพันอี่เพ็ง

เปียนหนานก็คิดว่าชีวิตอื่นจะมาเพราะตัวเอง เพราะท่อเหล็กที่พาดลงไปเมื่อวาน

เขาหันไปจ้องชีวิต

ถนนเส้นนี้คับแคบเป็นอย่างยิ่ง ระยะห่างระหว่างเขาสองคนไม่ไกลนัก เปียนหนานเห็นกระทั้งนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูอมทองภายใต้แสงอาทิตย์ของชีวิตได้ชัดเจน

สายตาของชีวิตสลับเข้ากับเขา จู่ ๆ ก็ยกมือขึ้นมาชี้ที่ผ้าก๊อชบนหน้าตนเอง

“ແ່ງສມວຽກ!” ไหล่ของเปียนหนานยังเจ็บหนัก จึงชี้ที่ไหล่ของตัวเองอย่างไม่วิต เหมือนคุยกับเพื่อนเสียอย่างนั้น เขาสบถคำคำหนึ่งแล้ววิ่งต่อ

กลุ่มคนวิ่งเลี้ยวที่ด้านหน้า ลับไปจากสายตา ชีวิตก็หันหน้าหยิบมือถือที่ตังนานแล้วในกระเป๋าออกมา มองเบอร์โทร.เข้า เป็นจางเสี่ยวหรง

“อืม?” เขาถอดแมสก์ รับโทรศัพท์

“นายอยู่ไหนนะ” จางเสี่ยวหรงถาม

“หน้าประตูซูเปอร์เสี่ยวผู่” ชีวิตตอบ

ทางจางเสี่ยวหรงนั่งจ้องอย่างชัดเจน “ทำไมถึงอยู่ที่นี่ล่ะ”

“ดูวิว” ชีวิตว่า “มาถึงในลิบนาทหรือเปล่า”

จางเสี่ยวหรงไม่พูดอะไร ราวกับกำลังลังเล ขณะที่ชีวิตเตรียมจะวางสาย เธอพูด “ก็ได้ จั๊นนายรอฉันนะ”

“อืม” ชีวิตวางสาย สวมแมสก์อีกครั้ง มองถนนฝั่งตรงข้ามต่อ

จางเสี่ยวหรงมาถึงหน้าประตูซูเปอร์มาร์เก็ตอย่างเฉียดฉิว พอเห็นชีวิตเธอก็สาธยาย ยิ้มพลางพูด “ทำไมนายถึงมาที่นี่ได้ล่ะ”

“ตรงนี้ใกล้โรงเรียนพวกเธอ” ชีวิตตอบ ดูออกว่าจางเสี่ยวหรงตั้งใจแต่งตัว สวยมาก

“หน้านายเป็นอะไร” จางเสี่ยวหรงมองผ้าก๊อชบนหน้าเขา “หรือ

เมื่อวาน...”

“จะให้อะไรฉัน” ชิวอี้ขัดเธอ ถามออกมา

“ไปส่งฉันกลับโรงเรียนก่อนเถอะ” จางเสี่ยวหงไม่ถามอีกอย่างรู้กาลเทศะ มองถนนฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่ง “นายเคยกินเสี่ยวหลงเปาหน้าประตูโรงเรียนพวกเราหรือยัง อร่อยมาก”

“จะให้อะไรฉัน” ชิวอี้ถามอีกครั้ง

“กินอาหารเช้าเสร็จค่อยให้นายแล้วกัน นายเลี้ยงเสี่ยวหลงเปาฉันก่อน” จางเสี่ยวหงเอามือโพล่หลังพรางยิ้ม

ชิวอี้ไม่พูดและไม่ขยับเขยื้อน ยังคงมองเธออยู่อย่างนั้น

ไม่กี่วินาทีให้หลังเธอก็ยื่นมือออกมา วางของลงในมือของชิวอี้ “ฉันทำมาหลายอัน เอาให้เพื่อนก็โดนล้อว่าทำไม่สวย นายอย่าล้อฉันนะ”

ชิวอี้มองของในมือ เป็นพวงกุญแจก้อนขนสีดำ

“ขอบใจ” ชิวอี้พลิกดูพวงกุญแจไปมา “ฝีมือดีทีเดียว”

“ฝีมือฉันนะ...” จางเสี่ยวหงยังไม่ทันพูดจบ เงยหน้ามองไปฝั่งตรงข้าม ทันใดนั้นสีหน้าก็凝固ค้าง หลบไปอยู่ด้านหลังเขา “แยจะตาย”

ชิวอี้ไม่ได้มองฝั่งตรงข้าม แต่หันไปมองจางเสี่ยวหง ยิ้มให้เธอ “กลัวเขาเห็น?”

“หา?” จางเสี่ยวหงยิ้มพรางมองฝั่งตรงข้าม “ใคร”

“เปียนหนาน” ชิวอี้พูด

“นายพูดอะไรนะ” จางเสี่ยวหงก้มหน้าดึงเสื้อแจ็กเก็ต ขมวดคิ้วเอ่ย “ทำไมฉันต้องกลัวเขาเห็น เขาไม่ได้เป็นอะไรกับฉันซะหน่อย”

“เธอ?” ชิวอี้ยกยิ้ม กลับหัวจักรยาน คร่อมขึ้นไป “ขึ้นมาสิ”

จางเสี่ยวหงลงเลี้ยวครู่ แล้วจึงจับเอาชิวอี้นั่งบนเบาะหลัง

เปียนหนานโยนกล่องข้าวลงบนโต๊ะ กล่องข้าวไถลไปหน้าวันเพยที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม วันเพยใช้นิ้วหนึ่งยันกล่องข้าวไว้ “ไม่กินเหรอ ไม่กินก็ให้ฉัน”

“ตามสบาย” เปียนหนานสีหน้าไม่ค่อยดี กระแทกซ้อนลงในกล่องข้าว ใจึกในกล่องข้าวกระเซ็นใส่มือวันเพย เขาจิบปาก เช็ดมือกับเสื้อผ้าไปมา

“ปกติก็ไม่เห็นว่านายใสใจจางเสียหวงเท่าไรหรอก ตอนนั้นทำโมโหขนาดนี้”

“คนละเรื่องกัน” เปียนหนานเลื่อนกล่องข้าวมาหน้าตัวเองอย่างหงุดหงิด
“นายว่าทำไมมันเด็กน้อยขนาดนี้!”

“นายโมโหเพราะเรื่องนี้ก็ค่อนข้างเด็กน้อยนะ” วันเพยมองกล่องข้าว
“ไม่ให้ฉันกินแล้วหรือ”

“อยากกินก็ซื้อเอง” เปียนหนานก้มหน้ากัดซาลาเปาอย่างแรง “ฉัน
เด็กน้อยแล้วจะทำอะไร ตอนนี้นฉันแหม่งอยู่ในวัยที่เป็นเด็กน้อย”

สำหรับวันเพยแล้ว คาบวิชาวัฒนธรรมในตอนเช้าเป็นเวลานอน เขา
พุงลงกับโต๊ะหลับเป็นตาย ทั้งยังกรนอีก โชคดีที่นั่งแถวหลังสุด ถ้าไม่ได้
เสียงดังจนคุณครูสอนต่อไปไม่ได้ ปกติก็คร้านจะสนใจ

เปียนหนานหยิบมือถือออกมาอัดเสียงข้างวันเพยสองนาทีก่อน แล้ว
ถ่ายรูปท่านอนที่ทำให้ผู้คนค่อนข้างผิดหวังของวันเพยอีกสองรูป จากนั้น
ก็พิมพ์ก๊อปปี้ไปส่งให้คุณครู

น้อยครั้งที่เปียนหนานจะนอนในเวลาเรียน แม้เขาจะง่วงจนทนไม่ไหว
ยังงักนอนไม่หลับ เขามักจะมองคุณครูอย่างเหม่อลอย คุณครูภาษาจีน
คนใหม่ของพวกเขาค่อยพูดไว้ว่า “เปียนหนาน ถ้าเธอไม่อยากเรียนจะมองไป
นอกหน้าต่างก็ได้ เธอจ้องครูแบบนี้ ครูคิดว่าเธอจะลุกขึ้นมาต่อครูแล้ว”

เปียนหนานเหม่อมองคุณครูตลอดเช้า ส่วนวันเพยนอนตลอดเช้า
คาบสุดท้ายเขากรนจนคุณครูภาษาอังกฤษทนไม่ไหวอีกต่อไป ซึ่งวันเพย
พร้อมเอ่ย “ปลุกเขาหน่อย จะนอนก็ช่างเถอะ แต่กรนเสียงดังจะทำความเสีย
ตามสายแล้ว!”

เปียนหนานผลักรื้อวันเพยไปที วันเพยพึมพำด้วยสีหน้าหงุดหงิดแต่ไม่ตื่น

เปียนหนานหยิบทิชชูมาขยี้เป็นก้อนสองก้อนแล้วยัดใส่รูจมูกเขา
วันเพยทนอยู่สิบกว่าวินาที สุดท้ายก็ตื่นเพราะหายใจไม่ออก

พักเที่ยง เปียนหนานโชว์รูปในมือถือให้วันเพยดู “เดี๋ยวจะส่งให้
สวี่หุ่ย”

“นายยังเป็นคนอยู่หรือเปล่าเนี่ย ยังจะส่ง!” วันเพยชี้เขา

“ไม่ใช่ไง” เปียนหนานหัวเราะ ขณะที่กำลังจะเปิดเสียงบันทึกให้

วันเพยฟังก็มีสายโทร.เข้ามา เป็นพ่อของเธอ

เขารับสาย “ครับพ่อ”

“น้ำบอกว่าอาทิตย์นี้แกก็ไม่กลับบ้านอีกแล้ว?” เสียงของพ่อเขาดังขึ้น

“ครับ” เปียนหนานลุกขึ้น เดินออกจากห้องเรียน ยืนฟังราวระเบียง “ให้กลับไปทะเลาะกับเปียนเฮ่าเหอครับ”

“แกพูดอะไรนะ” พ่อถอนหายใจ “พี่น้องสองคนพูดแต่เรื่องทะเลาะกันทั้งวัน”

“ทั้งบ้านมีแต่พ่อที่คิดว่าผมกับเขาเป็นพี่น้องกัน” เปียนหนานกล่าว “พ่อไม่คิดทบทวนดูหน่อยเหอครับ”

“ต่อปากต่อคำให้มันน้อย ๆ หน่อย แกไม่กลับก็ไม่ต้องกลับ เดี่ยวตอนบ่ายพ่อไปรับ เราสองคนไปกินข้าวกัน” น้ำเสียงของพ่อไม่ใช่การถามความคิดเห็น พูดจบไม่รอให้เปียนหนานได้พูดอะไรก็วางสายไป

“กินข้าวไหม” วันเพยออกมาจากห้องเรียน ฟังราวระเบียงข้างเขา

“ไปสิ” เปียนหนานนวดไหล่ ลงจากตึกเรียนพร้อมวันเพย

โรงเรียนกีฬามีโรงอาหารเพียงแห่งเดียว เหล่านักกีฬาหงุดหงิดอยู่ทุกวัน นอกจากตอนมีการแข่งขันอาหารยังพอกินได้ ปกติอาหารที่ท่าออกมาก็ไม่ได้ขาดเนื้อสัตว์ แต่กลิ่นสีไม่มีกลิ่นติด คนครัวต้องเปิดฟาร์มหมูแน่นอน จะใส่อะไรกับอะไรก็ดูอารมณ์ จะหั่นยังงี้ก็ดูอารมณ์อีก มีครั้งหนึ่งเปียนหนานสั่งเนื้อผัดพริกหยวกแต่ได้พริกหวานมาเต็มจาน สุดท้ายก็ไปเลย

เปียนหนานมองอาหารในถาด ไม่มีความอยากกินสักนิด เขาคีบอาหารกินอย่างเลื่อนลอย

“ไปห้องพยาบาลดูสักหน่อยไหม” วันเพยมองเปียนหนานที่ใช้แต่มือซ้ายกินข้าว

“อืม” เปียนหนานถอนหายใจ “จำไว้ล่ะว่าฉันตกลงมาจากเตียงบน”

“แล้วก็ทับบนตัวฉัน...” วันเพยพยักหน้า ก่อนจิบปาก “นายว่าเหล่าเจียงจะเชื่อไหม”

“เชื่อไม่เชื่อยังไงก็จัดการพวกเราอยู่ดี เหมือนกัน” เปียนหนานตอบ

แผลที่ไหล่เปื้อนหนานไม่ถือว่าหนักอะไร แพทย์ประจำโรงเรียนตรวจดูว่ากระดูกไม่มีปัญหาอะไร พยายามให้เล็กน้อยก็เสร็จ

แต่พอซ่อมตอนบ่าย เหลาเจียงไม่เชื่อเหตุการณ์ที่ตกลงมาจากเตียงบนแล้วทับอีกคน

“ยังมีแผลที่อื่นอีกหรือเปล่า” หลังวิ่งสามกิโลเมตรเสร็จ เขาพิจารณาเปื้อนหนานพลาถตามขึ้น

เปื้อนหนานยึดหัวไหล่เล็กน้อย กระโดดอีกสองครั้ง “ไม่มีแล้วครับ มีแค่ที่ไหล่...”

“วิ่งกลับตัวหกเซต ยกน้ำหนักสควอตหกเซต” เหลาเจียงพูดขัดเขา “วิ่งออกตัวสามสิบเมตรสี่เซต”

เปื้อนหนานไม่พูดอะไร หมุนตัวขยับร่างกายเล็กน้อยแล้วเริ่มวิ่งไปกลับจริงๆ แล้วการวิ่งกลับตัวสิบเมตรยังต้องใช้ไหล่บ้าง ปกติไม่รู้สึกเจ็บแล้วถึงจะเข้าใจอย่างถ่องแท้

เหลาเจียงบอกแผนการซ้อมเรียบร้อยแล้วก็ยืนดูเปื้อนหนานอยู่ด้านข้าง “ไปมีเรื่องมาละสิ” เหลาเจียงพูดขึ้นตอนที่เปื้อนหนานวิ่งผ่านข้างเขาไป “เปล่าครับ” เปื้อนหนานหยุดลง หมุนตัววิ่งกลับ

“วันเพ็ญนอนบนพื้นให้เธอทับ?” เหลาเจียงหัวเราะหยัน

เปื้อนหนานหันหลังวิ่งไปด้านหน้าอีกครั้ง “เขาบิดขี้เกียจอยู่”

“พูดไปเรื่อย” เหลาเจียงพูด

เปื้อนหนานไม่พูดอะไรอีก วิ่งกลับตัวหกเซตเสร็จเขาจึงพูดขึ้นเสียงเบา “อาหารจัดชุดที่โรงอาหารเราทำให้คนพูดไปเรื่อยได้ด้วย?”

วันนี้เหลาเจียงไม่ได้ทรมานเขาเท่าไร อาการบาดเจ็บที่ไหล่ส่งผลกระทบต่อการฝึกซ้อมเป็นอย่างยิ่ง เปื้อนหนานยังเจ็บที่ไหล่ขวาอีก นอกจากฝึกก้าวขาและรับลูก เหลาเจียงก็ไม่ได้วางแผนให้เขาฝึกซ้อมพวกเสิร์ฟลูกที่ต้องใช้ไหล่เยอะ

ซ้อมเสร็จก็กำชับเปื้อนหนานให้พักผ่อนดี ๆ ในสองวันนี้ แล้วก็ให้เขาคัดกฎโรงเรียนอีกสามสิบจบ

“เรามีกฎโรงเรียนด้วย?” เปียนหนานแปลกใจ ถ้ามั่นขณะนั่งยอง ๆ รอพ้อของเขายู่หน้าประตูโรงเรียนกับวันเพย

“ว่ากันว่ามี เหลาเจียงให้เล่มตัวอย่างเรามาแล้วไม่ใช่หรอ” วันเพย ถือนั่นเส้นหมาล่ากินอย่างเอร็ดอร่อย

“เล่มตัวอย่างเป็นลายมือเขียนนะ ของฉันนี่เขียนอย่างกับอักษรเทพ ฉันต้องแปลก่อนอีก...” เปียนหนานลองขยับแขน “แม่! ถ้าฉันเห็นไอ้ชีวิตอีก ไม่ต๋อยมันให้ตายเรื่องไม่จบ!”

“เพราะเรื่องที่มันพาดนายหรือเพราะจางเสี่ยวหลงล่ะ” วันเพยส่ง ถ้วยกระดาดมาตรงหน้าเขา “กินสักคำไหม”

“ไม่กิน” เปียนหนานดันถ้วยออก “ทั้งสองเรื่อง นายว่าจางเสี่ยวหลง ชอบมันที่ตรงไหน”

“...ห่อหมก” วันเพยกินต่อ “สาว ๆ ชอบแบบมันกันทั้งนั้นไม่ใช่หรอ”

“เห็นไม่ชัด ฉันเห็นแต่แมสก์” เปียนหนานปิดฝุนบนรองเท้า “ห่อหมกก็เหี้ย แต่ข้าวตอกจริง รสสินัน ยังใส่คอนแทกต์เลนส์อีก...”

“คอนแทกต์เลนส์?” วันเพยตะลึง “นายรู้ได้ไงว่ามันใส่”

“อ้อ! ตาสีทองสองข้างของมันนายไม่เห็นหรือไง” เปียนหนานจิกปาก หน้าตาของชีวิตในความทรงจำของเขามีแค่ดวงตาคู่นั้นที่เห็นตอนวิ่งเมื่อเช้า

“พี่หนาน” วันเพยวางตะเกียบ แล้ววางถ้วยกระดาดลงข้างเท้า หันมามองเขา “ชีวิตนั้นไม่ได้ใส่คอนแทกต์เลนส์ มันเป็นลูกครึ่ง”

“อะไรนะ” เปียนหนานตาโต “ลูกครึ่งอะไร”

“สวี่หุ่ยบอกว่าแม่ของชีวิตเป็นคนรัสเซีย นายไม่เห็นดังโง่ง ๆ ของมันหรอ กรอบหน้าก็ชัดกว่าคนทั่วไป แล้วยังขาวมาก ๆ อีก...” วันเพยตอบ

“ฉันจะไปดูจากไหน มันปิดหมดขนาดนั้น อย่างกับจะมาปล้นธนาคาร” เปียนหนานลุกขึ้นด้วยความหงุดหงิด “ขาวแล้วทำไม ขาวแล้วเก่งกว่าฉันหรอ ผู้ชายจะขาวขนาดนั้นไปทำไม”

“สวี่หุ่ยบอกนั่นเรียกว่าตันหยกเล่นลม” วันเพยโยนถ้วยลงถังขยะข้าง ๆ

“นายก็ค่อนข้างขาวนะ นายตามจิบสวี่หุ่ยเนี่ย กระทั่งความมุ่งมั่น

จะกินขี้ยังเอามาใช้แล้ว ทำไฉนยังจับไม่ติดอีกล่ะ” เปียนหนานฟังต้นไผ่ยังพันหัวเราะใส่เขา

“เราไม่ใช่ลูกครึ่งนะสิ” วันเพยหันนิ้วชี้ไปทางเปียนหนาน “ใครเขาพูดจาแบบนายกัน จะคุยกันดี ๆ ได้ไหมเนี่ย!”

“ลูกครึ่งมีอะไรเจ๋ง” เปียนหนานหยิบบวมปากฝรั่งวางลงบนมือเขา “ฉันก็ลูกครึ่งนะ ลูกครึ่งสองมณฑล แม่ฉัน..”

ตอนที่พูดถึงสองคำนี้จู่ ๆ เปียนหนานก็หยุดลง ทุกครั้งที่พูดถึงคำว่า ‘แม่ฉัน’ เขามักจะรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก ความรู้สึกที่ยากจะสรุปต่อแม่แท้ ๆ ของตนเองทำให้เขาไม่ได้พูดต่อ

วันเพยก็ไม่ได้พูดหัวข้อนี้ต่ออย่างให้ความร่วมมือ เขานั่งยอง ๆ ลงข้างถนนอีกครั้ง “คืนนี้นายกินข้าวกับพ่อเสร็จก็ไปบ้านฉันสิ”

“ค่อยว่ากัน” จู่ ๆ เปียนหนานก็ไม่มีอารมณ์จะคุยแล้ว

หลังทั้งสองคนนั่งเงียบ ๆ อยู่ข้างถนนพักหนึ่ง เปียนหนานก็เห็นรถแลนด์โรเวอร์ของพ่อขับมา เขาตะโกนวันเพย “มาแล้ว ลูก ไปส่งนายที่หน้าปากซอยเข้าบ้าน”

วันเพยค่อนข้างคุ้นเคยกับพ่อของเปียนหนาน หลังจากหักท่ายและขึ้นรถแล้วยังคุยกันอย่างครั้นเคร่ง หลังถึงที่หมาย วันเพยลงจากรถแล้ว บนรถเหลือเพียงแค่เปียนหนานกับพ่อของเขา ในรถก็เงียบลงอย่างแปลกประหลาด

“อยากกินอะไร” ผ่านไปพักหนึ่งพ่อก็ทำลายความเงียบลง

“อะไรก็ได้ครับ” เปียนหนานหยิบบะเป๋ใส่แผ่นซีดีอยากเปิดเพลงฟัง พลิกหาอยู่นานพบว่าซีดีสองสามแผ่นที่เขาเคยใส่ไว้ในกระเป๋าก็ไม่เหลือแล้ว มีแต่โอปอป่าที่เปียนหนานซื้อขึ้นชอปปกับซิโมนี่ที่เปียนหนานเอาไว้อวด

เขาโยนกระเป๋ใส่แผ่นซีดีกลับเบาะหลัง เปิดวิทยุฟัง

“หลายวันก่อนซินอวีจัดระเบียบกระเป๋าคีตีสองสามแผ่นของแก นื่องน่าจะลืมใส่กลับคืน” พ่อมองเขาทีหนึ่ง “พอลบกลับบ้านไปช่วยหาให้ไหม”

“ไม่ต้องหรอกครับ” เปียนหนานยิ้ม “ไม่ใช่แผ่นที่ชอบฟังมากมายอะไร นาน ๆ ที่ผมจะนั่งรถ ยังไงก็ได้”

ที่บ้านมีแค่เปียนหนานที่นอนโรงเรียน ปกติคนที่นั่งรถมักจะเป็น พ่อแม่ลูกสี่คนสุขสันต์

พ่อก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะกินอะไรดี ขับรถวนรอบเมืองอยู่ชั่วโมงกว่าๆ สุดท้ายเปียนหนานก็ถอนหายใจ เขารู้ว่าพ่ออยากหาร้านที่ไม่เคยพา เปียนซินอวี่กับเปียนเฮ่าไปกิน ตอนเด็กๆ เขาเคยนอนเพราะเรื่องนี้ ตอนนี้เขาไม่สนใจเรื่องนั้นแล้ว แต่พ่อกลับใส่ใจมาก ๆ มาโดยตลอด

“ไม่นานก่อนหน้านี้พอกับอาสวี่ไปกินเห็ดอะไรมาใช่หรือเปล่า” เปียนหนานถาม

“ใช่ ร้านเปิดใหม่ พ่อใช้ได้ เห็ดป่าส่งมาจากอวี่หนานทั้งหมดเลย” พ่อลดความเร็วลง “อยากกินหรือ”

“อืม” เปียนหนานพยักหน้า

“จึ้นก็ไปกินกัน” พ่อเลี้ยวรถ ขับไปทางหนานเจิง “แกชอบกินเนื้อไม่ใช่หรือ เปลี่ยนกินมังสาแล้ว?”

“โค้ชเจียงบอกว่าผมต้องลดน้ำหนัก” เปียนหนานหาเหตุผลแบบส่งๆ

“เล่นเทนนิสยังต้องคุมน้ำหนักด้วย?” พ่อขมวดคิ้ว “อาทิตยี่ที่แล้ว น้ำแกยังบอกว่าแกเหมือนจะผอมลง”

“ทำไมจะไม่ต้องคุมน้ำหนักก็วิ่งไม่ไป” เปียนหนานหัวเราะ พ่อพูดแบบนี้เพราะอยากให้เขาคิดว่าคุณน้าเป็นห่วงเขา ทั้งๆ ที่หลังปีใหม่เขาน้ำหนักขึ้นเกือบสิบโล คำพูดนี้โคตรปลอมเลย “น้าเขาพาหมาไปเดินเล่นทุกวันก็ยิ่งพูดว่าจะลดน้ำหนักไม่ใช่หรือไง”

“แกนี่ะ พูดจายกย่อนได้ใครกัน” พ่อส่ายหัว

“จากแม่ผมนะ” เปียนหนานตอบ

พูดประโยคนีจบ พ่อก็ถอนหายใจ บรรยากาศในรถเงียบงันลงอย่างแปลกประหลาดอีกครั้ง

เปียนหนานนั่งเงียบอยู่พักหนึ่ง รู้สึกว่าตัวเองค่อนข้างโง่เง่า จึงจุกจิกแล้วพูดขึ้นอีกครั้ง “บัตรผมไม่มีเงินแล้ว”

หัวข้อนี้เปลี่ยนบรรยากาศได้ผล เปียนหนานคิดว่าทุกครั้งที่ได้ยินตัวเองขอเงิน พ่อจะมีความสุขมาก ๆ

“พรงนี้พ่อจะโอนให้” พ่อรีบพูดขึ้น
 “ขอบคุณครับพ่อ” เปียนหนานมองมือตัวเอง

แม้จะเป็นสุดสัปดาห์ แต่คนในร้านก็ไม่เยอะ พ่ออยากได้ห้องส่วนตัว แต่
 เปียนหนานชี้ไปที่โต๊ะติดกระจก “โต๊ะนั้นแล้วกัน กินในห้องส่วนตัวรู้สึก
 เหมือนคุยธุรกิจ”

“ก็ได้” พ่อหัวเราะ

หลังทั้งสองนั่งเรียบร้อยแล้ว บริกรคนหนึ่งก็หยิบเมนูสองเล่มวางลง
 ด้านหน้าพวกเขา ก่อนถามว่า “ทั้งสองท่านรับชားไรดีครับ”

“มีชားไรบ้างละ” เปียนหนานเงยหน้ามองบริกร
 มองไปเห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของบริกร เขาถึงกับนิ่งงัน
 ไฉ่เซี่ย นี่มันพรหมลิขิตอะไรกัน!

ชีวอี้ ไม่ได้สวมแมสก์ เผชิญหน้ากับเปียนหนานระยะใกล้ ในที่สุด
เปียนหนานก็เห็นหน้าตาของคนคนนี้ชัดเจน

ผ้าก๊อซเล็ก ๆ บนหน้าเขาออกไปแล้ว ทางตามีแผลครึ่งวงกลม
ราวกับพระจันทร์เสี้ยว

ผิวขาวจริงอย่างว่า โครงหน้าชัดเจนมาก จมูกโด่ง ๆ กับกระบอกตา
ที่ลึกกว่าคนทั่วไป บวกกับดวงตาคู่นั้น เปียนหนานพอจะรู้แล้วว่าทำไม
ตอนจางเสี่ยวหลงมองชีวอี้ตาถึงแทบจะถลนออกมาเป็นรูปหัวใจ

แม่ง!

เขาจะสายตากลับมาอย่างหงุดหงิด จ้องแก้วตรงหน้า ชิวอี้พูดอะไร
สักอย่างเขาได้ยินไม่ชัด ในหัวมีแต่ประโยคของตัวเองเมื่อตอนเย็นก้องไปมา

“ถ้าฉันเห็นไอ้ชีวอี้อีก ไม่ต่อยמןให้ตายเรื่องไม่จบ!”

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าจะเจอชีวอี้อีกครั้งในสถานการณ์แบบนี้

เขาไม่มีทางต่อยบริการร้านอาหารต่อหน้าพ่อ อีกอย่างเขาก็พูดเหตุผล
ไม่ออก จะให้บอกว่าโดนลอบจู่โจมตอนตีกันหรือแย่งสาวแพ้ละ

...เขาเสียหน้าไม่ได้

“ซาหล่อยังก๊วยแล้วกัน” พ่อสั่งชาก่อน แล้วก้มหน้าเริ่มดูเมนูอาหาร
“ซีโครงหมุดุ่นเห็ดมอเรลที่กินคราวก่อนก็ไม่แย่ เอาเห็ดมอเรลมาแล้วกัน”

“ซีโครงหมุดุ่นเห็ดมอเรลนะครับ” ชิวอี้ทวนชื่ออาหาร ก้มหน้ากด
เครื่องสั่งอาหารสองสามที

เปียนหนานได้ยินเสียงของชีวอี้ถึงตั้งสติกลับมาได้ เพิ่งจะรู้ว่า พ่อสั่งชาหล่อฮังก้วยที่เขาเกลียดที่สุด แต่เขารู้ว่าพ่อชอบดื่มชานี้ที่สุดใน สายตาพ่อจะหลงจิง ปึ่หลัวซุน หรือเถียนกวอนอินก็สู้หล่อฮังก้วยราคาสองหยวน ไม่ได้

เปียนหนานไม่พอใจ จะคัดค้านเรื่องชา也不行 เขาเหลียวไปเห็นแผล ที่หางตาของชีวอี้ “พระจันทร์เสี้ยวของเปาบุ้นจิ้นย้ายที่อยู่แล้ว?”

ชีวอี้มองเขา แค่มัธมิ์บ ไม่พูดอะไร

“แกยุ่งอะไรเขา” พ่อค่อนข้างแปลกใจที่จู่ ๆ เขาก็โผล่ขึ้นมา “เอา ชุปเห็ดมัตสึทาเกะไหม?”

“ไม่ชอบดื่มซุป” เปียนหนานพูดตึงม้ง

“เห็ดมัตสึทาเกะถ้าไม่ทำซุปแล้วยังทำอะไรได้อีก” พ่อเงยหน้าถามชีวอี้

“ผัดน้ำมันได้ครับ” ชิวอี้ตอบ “รสชาติดีเลย”

“งั้นเอาเห็ดมัตสึทาเกะผัดน้ำมันแล้วกัน” พ่อพยักหน้า

“ได้ครับ เห็ดมัตสึทาเกะผัดน้ำมัน” ชิวอี้กดเครื่องสั่งอาหาร

เปียนหนานหันไปมองด้านนอก จนกระทั่งพ่อสั่งอาหารเสร็จ ชิวอี้ หันหลังเดินจากไป เขาถึงหันกลับมา ครุ่นคิดว่าถ้ายกเก้าอี้ฟาดลงไปตอนนี้ ไ้อั๋วเวินนี่ต้องทรุดลงไปแน่ แล้วค่อยกระทุบซ้ำอีกสองที...

“มือแกเป็นอะไร” พ่อชี้ที่มือของเขา

เปียนหนานก้มมองมือตัวเอง แผลนี้ได้มาตอนตะลุมบอนหน้าร้านเน็ต คีนวันนั้น แผลค่อนข้างลึก แต่เพราะแผลที่ไหล่ แผลเล็กๆ ตรงนี้จึงถูกละเลย กระทั่งพลาสติกไม่ได้ปะ

“ลืมนตอนซ่อมครับ” เปียนหนานตอบ

“ซ่อมเหนือหรือเปล่า เทอมนี่ยังไม่ได้คุยกับโค้ชเจียงของพวกแก เลย แกไม่ได้ทำอะไรอะไรใช่ไหม” พ่อค่อนข้างเป็นห่วง

“พ่อเห็นเหลาเจียงเป็นเพื่อนผมเหรอ” เปียนหนานมองพ่อ “ถ้าผม ก่อเรื่องอะไร เขาจะไม่โทร.หาพ่อเหรอ”

เหลาเจียงจะโทรศัพท์หาพ่อของเขาเป็นบางครั้งจริง ๆ แต่สำหรับ นักเรียนโรงเรียนกีฬาแล้ว เรื่องอย่างการปิ่นกำแพงตอนค่ำเป็นครั้งคราว

ไม่มีอะไรให้รายงานจริง ๆ แผลที่ไหล่ก็ไม่มีหลักฐานว่ามาจากการต่อยตี เป็นหนานจึงไม่สนใจ

พ่อมองเขาพาลงถอนหายใจ รวาทหาเรื่องคุยไม่ได้แล้ว เป็นหนานก็นั่งเงียบ เขาไม่คิดว่ามีอะไรเด็ดขาด ส่วนมากเวลาที่อยู่กับพ่อ พวกเขาจะเป็นแบบนี้

ไม่ถึงสองนาทีก่อน ชิวอี้ก็ยกขาหล่อฮั้งก้วยมา เป็นหนานยกกาน้ำชารินให้พ่อแก้วหนึ่ง

ตอนที่ชิวอี้หันหลังเดินจากไป เป็นหนานหันไปจ้องแผ่นหลังเขาจนกระทั่งชิวอี้เดินไปไกลแล้ว เขาถึงยกมือตะโกนขึ้น “บริการ!”

ชิวอี้หยุดเดิน หันหลังรีบเดินกลับมาอีกครั้ง “คุณผู้ชายมีอะไรครับ”

“เอาน้ำเปล่าให้ฉันแก้วหนึ่ง” เป็นหนานพูด

“รอสักครู่นะ” ชิวอี้หันหลังจากไป

เป็นหนานนั่งตรงข้ามอย่างเงียบงันกับพ่อต่อ ปลายนิ้วเคาะแก้วเปล่าเบา ๆ

ไม่นานชิวอี้ก็ยกถาดมา แล้ววางแก้วใส่น้ำเปล่าลงด้านหน้าเป็นหนาน “น้ำเปล่าของคุณครับ”

เป็นหนานมองน้ำที่มีไอร้อนลอยขึ้นมา เรียกชิวอี้ที่กำลังจะหันหลังจากไป “น้ำร้อนหรอ”

“ครับ น้ำร้อน น้ำเปล่า” ชิวอี้มองเขา

“ฉันจะเอาน้ำเย็น” เป็นหนานมือเท้าหวั่น มองตาชิวอี้

“ไม่มีครับ” ชิวอี้กอดถาดไว้ “ตอนนี้อากาศเย็น มีแต่น้ำร้อน”

“น้ำแร่น่าจะดี” เป็นหนานจืปาก

“มีครับ รอสักครู่นะ” ชิวอี้มองเขาแล้วจากไป

พ่อถามขึ้นหลังชิวอี้เดินออกไป “แกเป็นอะไรนะ”

เป็นหนานหงุดหงิดง่าย แต่เขากลัวเรื่องยุ่งยาก ไม่เคยอยู่ดี ๆ ก็หาเรื่องให้คนอื่นลำบากใจแบบนี้ อีกทั้งเขาก็ไม่มีความเคยชินที่ต้องดื่ม น้ำเปล่าตอนกินข้าว พ่อจึงไม่ค่อยเข้าใจ

“เปล่าครับ แค่อยากดื่มน้ำเย็น” เป็นหนานดันน้ำร้อนไปข้าง ๆ

“เรารู้จักบริกรคนนั้นใช่ไหม” พ่อมองไปด้านหลังเขา “เพื่อนเธอ”
 “โรงเรียนกีฬาไม่มีเอกหน้าละอ่อน” เปียนหนานพูด “ผมไม่รู้จักมัน”
 พ่อยังอยากจะทำอะไรอีก อ้าปากแต่ไม่พูดอะไรออกมา สุดท้าย
 ก็ได้แต่ถอนหายใจ

ชีวอี้ถือขวดน้ำแร่มา รินใส่แก้วให้เปียนหนาน “คุณผู้ชายต้องการ
 อะไรอีกไหมครับ”

“เร่งอาหารหน่อย หิวจะตายแล้ว” เปียนหนานบอก

ชีวอี้รับคำแล้วจากไป แต่เดินไปไม่ไกล ดูว่าเขาเป็นคนรับผิดชอบ
 สองสามโต๊ะนี้ จึงหยุดยืนอยู่ที่ที่ไม่ไกล

ลงไม้ลงมือไม่ได้ วิธีระบายความโมโหเดียวของเปียนหนานคือการ
 แก่่งเขา

หลังอาหารมาครบแล้ว เปียนหนานเดี๋ยวก็จะเติมน้ำ เดี๋ยวก็จะเอา
 ทิชชู เดี๋ยวก็ให้เปลี่ยนจาน

แต่ชีวอี้มีรอยยิ้มน้อยๆ ประดับอยู่ตลอด ขออะไรให้แบบนั้น แม้แต่
 เสี่ยงก็ไม่ดังกว่าปกติ

นี่ทำให้เปียนหนานหงุดหงิดมาก เขารอชีวอี้ทนไม่ไหว ถึงจะหงุดหงิด
 แค่นิดเดียว เขาก็แสดงความโมโหตามน้ำได้แล้ว แต่ชีวอี้ไม่ให้โอกาสเขา
 ลักนิด!

ขณะที่เขายกมือเตรียมจะขอทิชชูเป็นครั้งที่สี่ ในที่สุดพ่อก็ทนไม่ไหว
 วางตะเกียบลง “แกจะให้พ่อกินข้าวสงบๆ ได้ไหมเนี่ย”

“พ่อกินของพ่อไป” เปียนหนานยกมือ “บริ...”

“สวัสดีค่ะคุณผู้ชาย ต้องการอะไรคะ” บริกรสาวคนหนึ่งรีบเดินมา
 ข้างโต๊ะ

“...กร” เปียนหนานนิ่งงัน “เปลี่ยนคนแล้วหรือ”

เด็กสาวงุนงง ไม่รู้ควรพูดอะไร จึงยิ้มพลาถถามขึ้นอีกครั้ง “คุณ
 ต้องการอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีแล้ว” เปียนหนานพึมพำ เปลี่ยนคนก็ช่างเถอะ เขาไม่อยาก
 แก่่งผู้หญิง

หลังบริการสาวจากไป จู่ ๆ เปียนหนานก็ค่อนข้างห่อเหี่ยว รู้สึกว่าที่ตัวเองทำมาทั้งหมดนี้เด็กน้อยไปหรือเปล่า ยังอยู่ต่อหน้าพ่อของตัวเองอีกช้าก็กินไม่อร่อย

“หยุดแล้วเหรือ” พ่อมองเขาก่อนตักซูปให้ถ้วยหนึ่ง “ลองซูปรวมเห็ดนี้ค่อนข้างสดเลย”

“ครับ” จริง ๆ แล้วเปียนหนานไม่ชอบตีมซูป มีแค่ซูปของบะหมี่เนื้อที่เขาจะตีมสักสองอีก แต่ตอนนี้เขาก็ก้มหน้าตีมซูปในถ้วยจนหมด

“เทอมนี่มีแข็งหรือเปล่า” พ่อถามขึ้นอย่างหาเรื่องคุย

“มีครับ ในเมือง เตือนเมฆาฯมีแข็งจัดอันดับ ไม่เกี่ยวอะไรกับผม” เปียนหนานคืบเห็ดอะไรไม่รู้เข้าปาก รสชาติไม่แย

“พูดอะไรนะ ไม่เกี่ยวกับแกได้ยังไง” พ่อขมวดคิ้ว

“ไม่ใช่ว่าพ่อบอกว่าส่งผมไปโรงเรียนกีฬาเพื่อ...” เปียนหนานเงยบงเพื่อใช้ชีวิตไปวัน ๆ คำพูดนี้เมื่อก่อนพ่อมักจะพูดเป็นประจำ แต่หลายปีมานี้คะแนนการแข่งขันของเปียนหนานไม่แย พ่อน่าจะเริ่มหวังว่าเขาจะเป็นผู้เป็นคนขึ้น ไม่พูดถึงเรื่องใช้ชีวิตไปวัน ๆ อีก เขามองพ่อ “ผมจะทำให้เต็มที่แล้วกัน ดูว่าเหล่าเจียงจะวางแผนยังไง”

พวกเขากินอาหารมื้อนี้เสร็จด้วยบรรยากาศอันชื่นบานที่นั่งเจียบครึ่งหนึ่งและหาเรื่องคุยอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่พ่อจ่ายเงิน เปียนหนานก็หันกลับไปมองลูกค้าในร้านมากกว่าเดิมสองสามโต๊ะ บริการเดินวนไปมา แต่ไม่เห็นชีวิต

หนีไปแล้ว?

เปียนหนานร้องจิ๊ ๆ อยู่ในใจ ลูกขึ้นตามหลังพ่อ การต่อสู้อย่างไม่ทันได้เปิดมันก็จบลงแล้ว น่าเบื่อ

ออกจากร้านอาหาร พ่อไปเอารถในที่จอดรถ เปียนหนานชี้เกยจเดินจึงยืนรออยู่ข้างถนน

เขากำลังหยิบมือถือส่งข้อความหาวันเพยบบอกว่าเดี๋ยวไปหา ก็มีคนเดินเข้ามาจากฝั่งตรงข้าม เปียนหนานได้กลิ่นบุหรืจาง ๆ พ่อเงยหน้าขึ้นมองก็สบตาเข้ากับอีกฝ่ายพอดี

โชคชะตาเนี่ยน้ำ

เปียนหนานเล็กคิว เป็นชีวิตนี้เอง

ไม่เหมือนรอยยิ้มการคำมีมารยาทก่อนหน้านี้ สายตาที่ชีวิตสู้กับเขา
เย็นเยียบมาก ใบหน้าก็นิ่งเรียบ

“ลี้ภัยกลับมาแล้วหรือ” เปียนหนานระับความพลุ่งพล่านอยากปา
มือถือใส่หน้าอีกฝ่าย ชีวิตสู้พอๆ กับเขา ร่างกายก็ไม่ได้บอบบางแบบที่เขาคิด
เขามุ่มบ่ามลงมืออาจจะเสียเปรียบ

ชีวิตมองเขา เดินไปทางร้านอาหาร ขณะที่เดินผ่านตัวเขาก็พูดเบา ๆ
ใกล้หูเขาว่า “ทำไม คิดถึงฉันแล้ว?”

ไฟโตะของเปียนหนานปะทุขึ้นทันทีเพราะคำพูดนี้ของชีวิต “ไอ้เวร
เอ๊ย!”

เขาต่ำออกมา กำมือถือในมือซ้าย พลิกหมัดเหวี่ยงไปยังใบหน้าของ
ชีวิตโดยไม่แม้แต่จะคิด

ชีวิตเอนหลบ ยกมือขึ้นมาบัง มือของเปียนหนานขาดโดนข้อมือของเขา
เจ็บแปลบขึ้นมา ชีวิตน่าจะใส่อะไรบนข้อมือ

ความเจ็บนี้ราวกับราดน้ำมันลงบนกองไฟ เขาไม่สนใจแผลที่ไหล่ขวา
ยื่นมือออกไปคว้ามือของชีวิต ก่อนกระซอกเข้าหาตัวอย่างแรง เขาวากระทุ้ง
ใต้กระดูกซี่โครงชีวิตทันที

คราวนี้โดนตัวชีวิตอย่างจัง แต่ไม่รอให้เขากระทุ้งเป็นครั้งที่สอง ชีวิต
ก็อาศัยแรงเฉื่อยต่อเข้าที่ท้องขวาของเขา

หมัดนี้หนักพอๆ กับเข้านั้นของเปียนหนาน เขาจุกจนเกือบจะหลุด
ลงไป

ขณะที่กำลังก่อดินคิดจะตอกใส่หน้าของชีวิต ด้านหลังก็มีแสงไฟรถ
ลาดเข้ามา เสียงบีบแตรอย่างรีบร้อนดังขึ้น จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงพ่อดะโกน
“เปียนหนาน!”

รถจอดอยู่ข้างเขา พ่อโอดลงจากรถ จับเปียนหนานลากออกมา “ทำ
อะไรเนี่ย!”

แม้เปียนหนานรู้สึกเหมือนหัวของตนเองแทบจะติดไฟไหม้แล้ว

แต่ต่อหน้าพ่อ เขาพยายามใช้ความอดกลั้นทั้งชีวิตไม่พุ่งเข้าไปอีก เขาชี้ชีวิต
“ทางที่ตือยาให้ฉันเห็นหน้านายอีก!”

“เหมือนกัน” ชีวิตก็กุมทอ้ง ยกยืมหัวเราะเสียงเย็น ก่อนหันหลังเดิน
จากไป

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่!” พ่ออัดเบี่ยนหนานเข้าไปในรถ จับประตูรถไว้
“ไปเอารถแค่สองนาทีก็น้อยกว่าคนอื่นได้! ทำไมแกทำตัวน่าหนักใจขนาดนี้!”

เบี่ยนหนานนั่งบนเบาะข้างคนขับไม่พูดอะไร นึกขึ้นได้ว่ามือถือของ
ตนเองยังถูกโยนไว้ที่พื้นอยู่เลย เขายืนขาาคิดจะลงจากรถ แต่ก็โดนพ่อผลัก
กลับเข้าไป “คิดจะทำอะไร!”

“มือถือ!” เบี่ยนหนานร้องเสียงดัง “เก็บมือถือ!”

“แกอยู่นิ่งๆ!” พ่อตะโกน หันไปหาถือถือเขา “อยู่ไหน!”

“ตรงต้นไม้นั่น” เบี่ยนหนานฟังเบาะ ไหลกับกระตุกซี่โครงเริ่ม
เจ็บแปลบแล้ว เขาขมวดคิ้วมองไปทางร้านอาหาร

ทำไมเขาถึงต้อยกว่าคนอื่น ไม่ว่าพ่อจะถามยังไง เบี่ยนหนานก็ไม่พูด
อะไรอีก ถามหลายต่อหลายครั้งก็ไม่ได้คำตอบ พ่อถอนหายใจยาว ไม่เปลือง
แรงถามอีก เริ่มออกรถ “กลับโรงเรียนไหม”

“ไปบ้านวันเพย” เบี่ยนหนานฟังศีรษะกับกระจกรถ มองไปด้านนอก
พ่อตอบรับเสียงหนึ่ง ขับรถมาถึงใต้ตึกบ้านวันเพยด้วยความเจียบ
ตลอดทาง ตอนที่เบี่ยนหนานเปิดประตูลงจากรถ เขาชี้ไปยังเบาะหลัง “เสื้อผ้า
ซักแล้วที่เอามาให้แก”

“อ้อ” เบี่ยนหนานหยิบถุงใส่เสื้อผ้าจากเบาะหลัง

“เงินพ่อจะโอนให้แกพรุ่งนี้แล้วกันนะ” พ่อพูดขึ้นอีก

“ไม่รับครับ ยังมีอยู่ ผมแค่พูดไปนั้น” เบี่ยนหนานหยิบมือถือโทร.หา
วันเพย

เสียงสัญญาณดังอยู่สองทีก็โดนตัดสาย จากนั้นหัวของวันเพยก็โผล่
ออกมาจากหน้าต่างสักบานบนตึก “เดี๋ยวฉันลงไปเปิดประตูให้!”

ตัวลือกประตุน้ำตึกของบ้านวันเพยพัง แต่ไม่มีใครสนใจ ทุกครั้ง
ต้องโทร.แล้วรอให้คนลงมาเปิดประตูถึงจะได้ขึ้นไป

“เดี๋ยวผมรอเขาลงมา” เปียนหนานปิดประตูรถ “พอลงไปเถอะครับ”

“เปียนหนาน” พ่อลดกระຈากรถลง มองหน้าเขา คิดอยู่นานก่อนพูดว่า “นิสัยฟังคำเดียวไม่ได้ตั้งใจแล้วลงไม้ลงมือของแกนี่...”

“รู้แล้วครับ” เปียนหนานตบกระຈากรถ ถอยหลังไปสองสามก้าว “รู้แล้ว”

“รู้บ้านแกสิ!” พ่อถลึงตาใส่เขา ปิดกระຈกแล้วขับรถจากไป

พอเข้ามาในบ้านวันเพย เปียนหนานก็ได้กลิ่นหอมของแป้งโรตีสอด เปียนหนานหนึ่งไปพักหนึ่ง “แป้งโรตีสอดเหรอ”

“อืม นายมาแล้วจะกินทุกครั้งเลยไม่ใช่หรือไง” วันเพยชี้ไปทางห้องครัว “แม่ฉันได้ยืนยันว่านายมาแล้วก็ไปทำเลย”

“ตึกขนาดนี้เกรงใจแย่” เปียนหนานถอดเสื้อคลุมออก วิ่งเข้าไปในครัว ก่อนตะโกนว่า “คุณป้าครับ! ผมกินข้าวมาแล้ว ไม่ต้องทำแล้ว”

“แป็บเดียวก็เสร็จแล้ว ไม่ลำบากเลย สองสามวันนี้พ่อเขาไปต่างเมือง ป้าทำแล้วก็ไม่มีคนกิน นานๆ ที่จะมีคนมากินข้าวด้วย” แม่ของวันเพยยิ้ม พลางพูด “เราก็กินไม่ต้องเกรงใจ มากินข้าวที่บ้านนี่ก็รอบแล้ว ป้าจะไม่รู้ปริมาณที่เรากินเหรอ”

เปียนหนานไม่ปฏิเสธอีก เขามาบ้านวันเพยที่ไร้กินไม่น้อยทุกที บวกกับวันนี้เจอชีวิตอีก กินข้าวไม่สบายใจแล้วยังลงไม้ลงมือ ตอนนี้ก็อยากกินมากอย่างบอกไม่ถูก

เขากินแป้งโรตีสอดสองสามแผ่นที่แม่ของวันเพยทำทั้งหมด ล้างหน้า ลวกๆ แล้วก็เข้าห้องนอนของวันเพย นอนบนเตียงลูบท้องตึมนม

“เจอพ่อนายครั้งนี้มีความสุขไหม” วันเพยเข้าห้องแล้วปิดประตู

“เจอกันครั้งไหนก็พอๆ กันนั่นแหละ” เปียนหนานยิ้ม จากนั้นก็ขมวดคิ้ว เลิกเลื้อยขึ้นมอง ก่อนกัดฟันดำออกมา “ไอ้เชี่ย!”

“พระเจ้า!” วันเพยขยับมาดูแล้วถึงกับตะลึง เลิกเลื้อยขึ้นดูตามเขา “มันแพร่ได้ด้วยเหรอ แพร่ใส่นายแล้ว?”

“ไอ้ควนายน่ะถ้ามีเวลาก็เอาออกมาตากแดดบ้างนะ เห็ดเข็มทองขึ้น

แล้ว” เปียนหนานถอนหายใจพลางลุกขึ้น ตีมนมอีกหนึ่ง “รู้ไหมว่าวันนี้ ตอนกินข้าวฉันเจอใคร”

“ชีวิต?” วันเพยตอบโดยไม่ต้องคิด

เปียนหนานจ้องเขาคูหนึ่ง “นายกินวิตามินรวมใช่ไหม”

“เฮีย เจอชีวิตจริง ๆ?” วันเพยค่อนข้างตื่นเต้น กระโดดขึ้นเตี้ย นั่งขัดสมาธิตรงหน้าเขา “ไหนว่ามา เกิดอะไรขึ้น ต่อยกันแล้ว?”

“ไม่ได้ต่อยเท่าไร พ่อฉันอยู่นะ” เปียนหนานขมวดคิ้ว กุมขี้โครง ตีมนมซ้ำ ๆ อีกสองอีก “วันนี้พ่อพาฉันไปกินหีต มันทำงานอยู่ที่นั่น เป็นบริการ”

“ทำงาน?” วันเพยนิ่งงัน นักเรียนมัธยมปลายปีสองไปทำงานร้านอาหารค่อนข้างน้อย คนรอบตัวของพวกเขาไปแจกใบปลิวยังทรงมานอย่างกับ โดนตัดสินติดคุกสามปี

“อืม” เปียนหนานก้มหน้าดูนมดังซู้ด ๆ

“มันไปหาประสบการณ์ชีวิตหรือไปหาเงินกันแน่...” วันเพยแย่งกล่องนมในมือเขา “ดื่มดี ๆ ได้ไหม ฉันรับเสียงแบบนี้ไม่ได้ที่สุด”

เปียนหนานไม่พูดอะไร นอนลงบนหมอน เอาแขนรองศีรษะ “ทำเพราะอะไรก็เรื่องของมัน ยังไงฉันกับมันก็ไม่มีความจบ หลังจากนี้ถ้าเจออีกก็ต่อยอีก”

“ต่อย!” วันเพยไม่มีปัญหากับการตัดสินใจของเปียนหนาน ยังไงเขาก็ชื่นชอบการต่อยตีมาก เอาใจใส่กว่าการซ่อมเยอะ

เขานอนลงข้างเปียนหนาน เงียบอยู่พักหนึ่งก่อนถอนหายใจ “นายว่า... ฉันคิดว่าจะ...ฉันแค่รู้สึก...ฉันคิดนะ...”

“ความคิดคุณนี่ก็จะเยอะไปหน่อยนะ” เปียนหนานซักจะหงุดหงิด “ยังคิดไม่ออกก็เก็บไว้!”

“เฮีย!” วันเพยตีขาเขา “นายว่าอาจเสียวทรงชอบอะไรมัน ทางนี้มีหนุ่มหล่อหน้าตาก็ดี รูปร่างก็ดี เงินก็มีตามจับ แต่ไม่เอา หันไปวิ่งไล่ตามไ้เด็กจน ๆ นายว่าเธอตาบอดหรือเปล่า...”

“นายหุบปากไปเหอะ!” เปียนหนานถีบวันเพยเข้าให้ ถึงเขาจะไม่

ความรู้สึก ‘อ้อ~ เธอئهแหละ~’ ต่อจากเสี้ยวทรง แต่เธอก็เป็นคนที่เขากำลังตามจับแต่ยังจับไม่ติด “ฉันชอบความมุ้งมั้นเกลียดรอยขอบจนของเธอئهแหละ!”

“มุ้งมั้นอะไรละ นันมั้นมั้นมุ้ง!” วันเพยพลิกตัว

เปียนหนานข้าเขา หัวเราะอยู่นาน “ฉันเพิ่งรู้ว่าบางทีนายก็ตอบสนองค่อนข้างไวเนี่ย”

“ไร้สาระ อยู่กับนายทั้งวัน ตอบสนองไม่ไวหน่อยก็โดนนายเสียดสืตายไปนานแล้ว” วันเพยกอดผ้าห่ม ผ่านไปพักหนึ่ง จู่ๆ ก็หันกลับมา “พี่หนาน”

“หืม?” เปียนหนานมองเพดาน

“คืนพรุ่งนี้แล้วกัน” วันเพยลูบรอยซ้ำจำเริญบนกระดูกซี่โครงของตนเอง “ไปดักมันกัน”

ในเขตที่อยู่ห่างจากในเมืองไมโกล
มีโรงเรียนกีฬา โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนการสาธารณสุข
โรงเรียนการสาธารณสุขนั้นมีสาวสวยมากมาย
ส่วนอีกสองโรงเรียนมีแต่พวกผู้ชายฮอร์โมนพลุ่งพล่าน
ที่เดิน ๆ อยู่แล้วรู้สึกขัดหูขัดตาทีก็มีเรื่องทะเลาะวิวาทได้ทันที
ความสัมพันธ์ในหลายปีนี้เรียกได้ว่าอยู่ร่วมกันไม่ได้

จนกระทั่งเขียนนวนิยายพบกับเออร์เปา
เขาช่วยทำอาหารให้เด็กน้อยนำไปส่งพี่ชายที่โรงพยาบาลอย่างมีไมตรี
หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่าพี่ชายของเออร์เปาคือคู่อริของเขา...ชีวิต

“ลำบากนายแล้ว”
“นายอย่าพูดกับฉัน ฉันกลัวทนไม่ไหวแล้วต่อนาย”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7885-6

abuse, death,
domestic violence,
homophobia